

Litt fotballhistorie

 OPPRINNELIG VAR DET ENGELSKMENNENE som begynte å spille fotball. Sies det. Men spillet er kjent fra Kina allerede 2000 år f.Kr., og så vel i Hellas som i Roma ble det spilt en form for fotball. Sannsynligvis var det CÆSARS legionærer som brakte fotballspillet med til England.

Uansett opprinnelse, nå spilles det fotball over hele den siviliserte verden.

Det utviklet seg gjennom lagene på skoler som Eton og Cambridge. De første fotballreglene kom i 1583, men først i 1863, da The Football Association ble stiftet i London, kom vedtaket om at det skulle være 11 spillere på hvert lag. Tyve år senere, i 1883 ble The International Board etablert. Det fastsatte like regler for Storbritannia og disse reglene er blitt retningsgivende for den fotballen som spilles i verden i dag.

Norges første fotballklubb, Christiania Footballclub, ble stiftet i 1885, men det skulle gå nesten ti år før idretten begynte å utvikle seg, og først i 1902 fikk Norge et fotballforbund.

Det er ikke ualminnelig at nye idretter etableres i skolemiljøer og i Bergen begynte latinskoleelevene (nå Bergen Katedralskole) i 1890 å sparke fotball. Senere ble det også spilt fotball på Tanks og på Hambros skole. Bergens Fotballklubb ble stiftet i 1899 og nedlagt i 1912. Det var tidligere medlemmer av denne klubben som i 1908 stiftet Brann. Vi vet også at Turn- og Idrettsforeningen Viking hadde en fotballavdeling på begynnelsen av 1900-tallet. For øvrig hadde Viking Stavanger, stiftet i 1899, også fotball på programmet. Derfor kalte bergenserne sin fotballgruppe for Varegg. Bergen Fotballkrets skriver i sin jubileumsbok at den første viseformannen i kretsen kom fra Varegg og at Varegg hadde personer med i kretsstyret fra 1911 til 1918. Men det var altså ikke «vårt» Varegg.

I begynnelsen av det 1900 århundre foregikk det meste av fotballspillet på Møhlenpris der det ble frigitt et areal til dette formål etter Landsutstillingen i 1898. Det var derfor naturlig at Djerv (1913) fra Møhlenpris og Hardy (1915) fra Nygård var blant de første klubbene som ble etablert etter Brann.

For første Gang i Bergen
paa Nygaardstangen
„Grand Football Match“
H. M. S. „Menitaur, Sultan, Monarch, Curlew“
Versus
„Argincourt & Iron Duke“
Spillet begynder KL 4.15. English Musik.
Entrée 10 Øre.

Plakaten som annonserte den historiske fotballkampen.

JO GJERSTADS samling

NORGES FØRSTE FOTBALLKAMP

NORGES FØRSTE FOTBALLKAMP ble selvfølgelig spilt i Bergen. Historien er i korte trekk denne: I september 1886 hadde Bergen besøk av en engelsk flåtestyrke, panserskipene «Menitaur», «Sultan», «Monarch», «Curlew», «Argincourt» og «Iron Duke», tilhørende «The Channel Fleet».

På slutten av Bergensoppholdet hadde noen av offiserene ytret ønske om å få spille fotball. Engelskmannen, Mr. COTTON, som akkurat da befant seg i Bergen, og ingeniør JENS HOPSTOCK som yrkesmessig hadde tilknytning til England, gikk sammen om et arrangement. De skaffet til veie et område på Nygårdstangen, gjerdet det inn og fredag 24. september 1886 kl. 16.15 gikk den første fotballkamp på norsk jord av stabelen. Spillerne var i følge pressen ca 30 offiserer og kadetter. Plakater var slått opp rundt om i byen, og ca 1000 nysgjerrige tilskuere hadde funnet veien til fotballbanen. For dem må spillet ha fortonet seg som en gåte, fullstendig ukjent som sporten den gang var. Under og etter kampen ble det servert øl og champagne, og «Argincourts» musikkorps underholdt.

Det siste skulle straffe seg. HOPSTOCK ble etter kampen trukket for retten, anklaget for uten polititillatelse å ha «foranstaltet en Opvisning i Football af Engelskmænd mod Entré». Offentlig ro og orden var forstyrret, hevdet politiet, i tillegg ble det servert alkohol. Det hjalp ikke at noen av anklagene senere ble trukket tilbake, ei heller at både fotballspillere og publikum var fornøyde og syntes det hadde gått rolig for seg. HOPSTOCK ble dømt til en bot på kr 40,-, etter datidens mål en klekkelig sum.

Fra 1918 fulgte Sandvikssiden etter med Trane (1918) fra Øvregaten/Skansen, Fjeldkameraterne (1919) fra Krohnengen og Sandvikens Idrettsforening (1919). I denne perioden dukket det også opp en rekke gutte/gateklubber. En av dem var Falk i Absalon Beyers gate. Flere av guttene fra Falk fortsatte i Pallas og Høidekameratene, og enkelte av dem var med i Varegg de første tiårene av klubbens historie.

Forventningene til Varegg var store i 1947. Miljøet i de to klubbene som hadde gått sammen var meget godt, det var det forresten i alle bydelsklubbene. Derfor ble enkelte overrasket da Høidekameratenes ASBJØRN MELLING før sesongen meldte overgang til Brann, der han spilte 136 kamper og scoret 46 mål fram til 1952. Etter Vareggs siste nedrykk fra Hovedserien gikk også TORLEIV RISA over i Brann, der han spilte 33 kamper. INGVALD HUSEKLEPP ble Brannmedlem i 1976. Han spilte 135 kamper for sin nye klubb og fikk seg et norsk mesterskap.

Miljøet i Vareggs fotballavdeling som i klubben for øvrig har gjennom det aller meste av klubbens 50-årige historie vært meget godt. En god fotballæring i de yngre årsklasser har skaffet seniorgruppen gode spillere opp gjennom tidene, og Varegg må regnes som byens nest beste lag i de årene det har eksistert. De siste ti årene har riktignok klubben fristet en noe tilbaketrukken tilværelse, mens den ellers var i toppsjiktet av bergensfotballen helt siden starten i 1947. Bergensklubbene som Varegg konkurrerte med falt nedover i seriesystemet etter hvert som kretsen ble utvidet. Av de klubbene Varegg konkurrerte med i alle år fram til 1987 er Os den som har klart seg best, også bedre enn Varegg. Etableringen av nye bydeler med flere barn og ungdommer og egne baner gjør det vanskelig for Varegg å oppnå like gode resultater som tidligere.

De første årene trente Varegg på Mulebanen. Så ble det noe trening på Møhlenpris, og senere brukte Varegg sammen med Sandviken og Fjellkameraterne Stemmemyren som treningsbane.

Brann har stort sett gjennom alle tider vært Bergens beste lag. Denne posisjonen har klubben til tider opprettholdt ved hjelp av spilleroverganger. Som den skriver i sin egen jubileumsbok: *klubben vår ville ha vært fattig uten guttene vi fikk fra andre klubber.* Men når Brann i den samme jubileumsboken (1958/88) insinuerer at gode spillere som FRITHJOF LAMPE og INGE LANDSVIK ikke våget å melde overgang til Brann i femtiårene av redsel for å bli betraktet som forrædere i sin egen klubb, er det et tegn på at Brann nok hadde for høye tanker om sitt eget fotballmiljø i disse årene.

Fra Varegg-Vålerengen 22. mai 1956 på Krohnsminde. FRITHJOF LAMPE til høyre og BAMSE HANSEN til venstre.

FOTO UTLÅNT AV REIDAR RASMUSSEN.

*TOR SLETTEN og INGVALD HUSE-
KLEPP i aksjon.*

FOTO: JAN M. LILLEBØ

De første ti til femten årene etter krigen hadde ikke Brann til enhver tid byens beste fotballag. Den gang var det heller ikke mange i resten av fotballmiljøet som ville bytte klubb. For som i Brann var treningen også i disse klubbene tilpasset ambisjoner og plassering i seriesystemet. De hadde fotballgleder gode nok hos seg selv. Dette falt nok enkelte ledere på Stadion tungt for brystet. De var skuffet over at de ikke greide å få til spilleroverganger som ville ha redusert motstanderne og samtidig gitt dem muligheten til å være enerådende på toppen.

Overgangsproblematikken har endret seg de siste 25 årene. Det er blitt alminnelig å skifte klubb. Her har nok bomønster med utflytting fra nærmiljøet hatt stor innvirkning. Men ambisjonene hos en del spillere er trolig høyere enn evnene, samtidig som de er ute etter å høste økonomisk gevinst. I førti, femti og sekstiårene derimot var det kameratskap og samhold som telte.

I en periode midt i syttiårene var det en del studenter fra NHH på klubbens A-lag. Det ble etter hvert også alminnelig for spillere fra andre bergensklubber å forsøke seg på Vareggs 2.-divisjonslag. Samlet gjorde nok dette at Varegg opprettholdt et meget brukbart fotballnivå fram til 1987.

Men i 1987, da klubben rykket ned i 3. divisjon, forsvant alle «stjerner» fra andre klubber, og dermed begynte raset nedover i seriesystemet. De siste ti årene har A-laget vært av vekslende kvalitet, og i jubileumsåret spiller det i 4. divisjon.

TILLITSMENN

RIKTIGNOK REGNER MANGE AV KARENE som i syttiårene kom til Varegg som seniorspillere fra andre bergensklubber seg i dag som gode Varegg-gutter. Spesielt må en nevne GUNNAR BØE, som kom fra Sandviken i 1974. I tillegg til sin lange og gode karriere som fotballspiller, har han i årene siden lagt ned et stort arbeid som lagleder og trener/hjelpetrener for A-stallen, funksjoner han også har i jubileumsåret.

TORBjørn STENSTVEDT ledet fotballgruppen i de første seks årene etter sammenslutningen, og gjorde en stor og god innsats. Han er den som har sittet lengst med ledervervet i denne gruppen. Etter at han sa takk for seg som fotballeder, påtok han seg i fem år redaktørvervet i klubbens medlemsblad.

Nevnes må også ROLF LEGANGER, som var en glimrende formann i fem år mens laget var i Hovedserien, en periode med stadige utfordringer og store utgifter.

Fotballgruppens nestor på administrasjonssiden har imidlertid vært WILLIAM TORGERSEN med sine elleve år i styret, hvorav åtte som fotballformann. Han la ned et stort arbeid spesielt i sekstiårene. Da var han i en periode også lagets trener. I andre perioder drev han i tillegg juniorgruppen. Han kom med der i 1948 og hadde vært leder for de fleste spillerne som senere kom på A-laget. At han følte stor tilfredsstillelse ved å kunne følge «sine» gutter videre i karrieren, er godt forståelig. Han er da også fortjent blitt tildelt Vareggs gullmerke for sin innsats for fotballen.

KJELL TOTLAND med gullmerket som fotballspiller, åtte år i fotballstyret, 6 år i Hordaland Fotballkrets, derav 2 år som viseformann, 12 år som fotballdommer, 6 år som formann i NFF Distriktsutvalg for Vestlandet og medlem i NFFs valgkomite er et medlem med bred erfaring innen fotballen.

JAN BØDTKER kom med som materialforvalter som trettending, har senere satt ti år i fotballstyret, og fungert som fotballdommer i tjudefem år. Sammen med KJELL FURNES, elleve år og PER EGIL ELIASSEN med ni år i fotballstyret har disse tre også ofret mye tid for klubben.

SAMMENSLÅINGEN

SAMMENSLÅINGEN AV HØIDEKAMERATENE OG PALLAS kom midt i fotballsesongen 1946/47, det året den het Kretsserie 1. avdeling. Denne serien skulle være en kvalifiseringsserie etter sammenslutningen med AIF. Vinneren skulle rykke opp i Norges-serien. Kretsens kamper ble delt inn i 1., 2. og 3. divisjon. Etter-som de to klubbene spilte i samme serie var spørsmålet hvilken poengsum den nye klubben skulle velge.

Serien ved start våren 1947:

				Poeng	Sluttpoeng	Rang.	
Brann	10	8-1-1	44-11	17	(15)	21	1
Årstad	10	6-3-1	25- 9	15	(13)	21	2
Djerv	10	4-4-2	19-13	12	(11)	14	4
Nymark	11	4-4-3	24-20	12	(10)	14	5
Pallas	11	3-4-4	18-27	10 (V)	(10)	13	6
Høidekam.	10	4-1-5	14-24	9			
Hardy	10	3-2-5	28-22	8	(6)	14	3
Minde	11	3-0-8	8-36	6	(6)	6	8
Fjellkam.	9	1-1-7	10-29	3	(3)	9	7

Man valgte Pallas' poeng ut fra at en visste hva en hadde og kunne planlegge ut fra det. Poengene i parentes viser hvordan det ble etter endringen. Trass i protest fra Hardy godtok Fotballforbundet sammenslåing midt i sesongen. Protesten gikk ut på at det etter Hardys mening burde være en viss karantenetid for lag på lik linje med det som praktiseres for spillere.

En av vårens beste kamper i Bergen gikk mellom Brann og Varegg. Varegg vant 1-0 foran tre tusen tilskuere på Brann Stadion. Etter flere tap og da spesielt i den viktige kampen mot Hardy, som endte 0-2, kom klubben ikke med i Norges-serien der bare de fem første fikk plass. Dermed spilte laget i 1. divisjon sesongen 1947/48 til stor skuffelse for alle Varegg-medlemmer. Den 10. juni vant laget sin siste kamp 4-0 over Laksevåg. I serien vant Varegg 11 kamper, spilte 1 uavgjort hadde 41-10 i scorete mål. Og Varegg vant 1. divisjon 1947/48 med klare sifre.

Sommeren 1948 gjestet seniorlaget Roskilde Boldklub av 1906 i Danmark. 21. juli ble det en pokalkamp i Idrettsparken. Resultat uavgjort 3-3. Varegg fikk likevel overrakt pokalen, fordi det het seg at ved uavgjort skulle den tilfalle gjestene.

Dansk presse skrev etterpå blant annet:

...Der skal selvsagt gode Spillere til at naa et saa udmerket og godt Resultat, og «Varegg» har da ogsaa et Hold hvorpaa findes Spillere af international Klasse. Holdets Anfører, PER FRANTZEN har spillet 3 internationale Kampe. Han spillede på det norske B.Landshold i dettes sidste Landskamp mod Danmark, og han har envidere spillet på Norges Hold mod Finlands A-Landshold og hans tredje Kamp som international var mod det engelske professionelle Hold Aston Villa. Han karakteriseres som en meget talentfull Spiller, der kan sin Teknik til Bunds og vi kan tilføje, at han ikke færre end 9 Gange har været på Bergens Kretshold.

En anden Spiller af Format paa det norske Hold er Målmanden T. TOTLAND. Han har vogtet Maalet på Norges Militærlandshold mod England i 1947, og han har likesom PER FRANTZEN flere gange været på Bergens Kretshold...

...Holdets centreforward er INGE LANDSVIK, en ganske ung Mand på kun 18 år. Han er Holdets yngste Spiller, men trods sin unge Alder, maaske en af Holdets allerbedste Spillere. Han har netop inden Afrejsen til Danmark været i Træningslejr hos Det norske Fodboldforbund, hvilket betragtes som en meget stor Anerkendelse....

I tillegg til Roskilde var også Ålborg et fotballbekjentskap og reisemål når laget dro utenlands. I Norge var Høyanger, Odda, Stord, Voss og Haugesund A-lagets reisemål for vennskaps- og treningskamper utenfor Bergen.

LANDSDELSSERIEN

HØSTEN 1948 BLE DET INNFØRT et nytt seriesystem i Norge. Vi fikk Hovedserien, som besto av to serier á åtte lag. Varegg kom i den nye førstedivisjonen, som også besto av åtte klubber. Midhordland var representert for første gang med Voss.

Varegg spilte i denne divisjonen fram til og med våren 1952. Samme år ble navnet på serien endret til Landsdelsserien, hvilket innebar at et lag fra Hordaland måtte kvalifisere seg mot Rogalandsvinneren for å rykke opp i Hovedserien.

I denne perioden ble det utkjempet mange gode og spennende lokaloppgjør med stort tilskuerantall. Foruten Brann var Os og Årstad de argeste motstanderne til Varegg de første årene. Andre faste motstandere var Djerv, Hardy, Nordnes og Nymark.

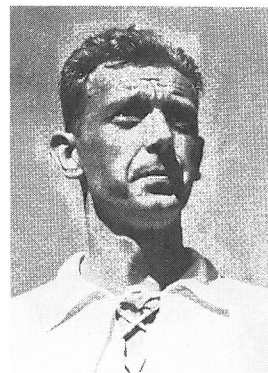
Utenom Brann var nok Varegg, som i alle år har vært kjent for å spille en teknisk fin fotball, den klubben som trakk mest publikum i Bergen. I en god del kamper i slutten av 40-årene og begynnelsen av sekstiårene kunne det ofte være mellom fem- og syvtusen tilskuere på kampene i 1. divisjon/Landsdelsserien.

I denne perioden satte Bergen Sporvei opp egne busser fra

PER FRANTZEN.

Landskamp Norge–Finland, Brann stadion 28. juni 1946. Norge vant 12–0 og Per fikk rosende kritikk. Spilte for Pallas og Varegg i mange år, og har siden vært med i IL Varegg som spiller, trener, tillitsvalgt og ikke minst som hjelper ved alle slags arrangementer, ikke minst ved Varegg Cup. Selv i en alder av mer enn 75 år stiller PER alltid opp. En «kjernekar».

FOTO: KNUt EDV. HOLM

THORALF MONSEN, PER FRANTZEN og THOMAS TOTLAND i aksjon. Dommer er INGVALD JENSEN, Fjellkameraterne.

Idrettslaget Vareggs arkiv

Mathismarken til Brann Stadion og til Krohnsminde, som senere skulle bli Vareggs hjemmebane i mange år. Til ut i sekstidårene fikk gutter fra junioravdelingen med betalt medlemsbevis gratis adgang til lagets kamper.

Spesielt på kampene mot Nordnes var stemningen høy. Mange av spillerne var sammen i sentrum i fritiden og var gode tjommier. Når fløyten gikk for full tid måtte ett av lagene ha vunnet, for den som vant, var best i byen til neste innbyrdes kamp var spilt, uansett plassering i seriesystemet. Her var det snakk om en godlynt kappestrid mellom to sentrumslag. Vitsen var å være den

herskende part på byen. Kampene mot Nordnes var stort sett også jevne resultatmessig med få scoringer.

1951 var det første virkelige gode året for fotballen i Varegg. Ungdomsavdelingen vant to kretsmeisterskap og A-laget hadde om våren en rekke gode kamper med klare og store seire. Dette fortsatte høsten 1951 og våren 1952 da laget vant Landsdelsserien i skarp konkurranse med Os. Varegg tapte for Nordnes 1–0 i nest siste kamp. Os vant sin og ledet med ett poeng foran siste serieomgang. Os spilte uavgjort mot Nordnes, og Varegg vant over Nymark.

Utslaget til fordel for Varegg var de store seirene høsten 1951. De ga laget en god måldifferanse som Os til slutt ikke klarte å matche.

Sluttstilling:

Varegg	12	8	1	3	41-18	17
Os	12	8	1	3	34-21	17
Djerv	12	7	0	5	23-19	14
Nordnes	12	5	2	5	21-18	12
Nymark	12	5	1	6	21-25	11
Baune	12	4	0	8	22-29	8
Hardy	12	2	1	9	8-40	5

A-laget vant også Fotballkretsens jubileumslynturnering i 1952 ved å sette «lynrekord» over Nymark med 5–0 i mål. I finalen slo det hovedserielaget Årstad (sammen med Brann) etter oppvisning i fotballspill med 13–1 i poeng.

Laget som ble avdelingsvinner:

THOMAS TOTLAND, KARL LILAND, THOROLF MONSEN, PER FRANTZEN, TERJE STENSTVEDT, TORLEIV RISA, OLE SAGSTAD, INGE LANDSVIK, FRITHJOF LAMPE, TØRSTEIN JOENSEN og REIDAR TORMODSEN.

Vi refererer også et lite utdrag av en omtale av en seriekamp mot Os i 51/52-sesongen:

...Det var en heldig åpning av kampen for Varegg som allerede etter et minutt scorete ved LAMPE,.... Til tross for mange såkalte opplagte sjanser ble det ikke noe resultat av Vareggs gode spill før i det 21. minutt da FINN PEDERSEN økte til 2-0... I løpet av 5 minutter blir Varegg tildelt to straffespark, og begge blir satt utenfor av LANDSVIK. Sjelden har et lag spolert så mange sjanser som Varegg gjorde i denne kampen. Det ble en stor seier for Varegg, men etter sjansene burde den blitt enda større. 4800 tilskuere var innenfor portene, mens 1000 kranset Krohnsminde på utsiden.»

Varegg satte ballbehandling og pasningsspill som sine fremste mål, men i mange tilfeller fikk ikke guttene uttelling for spillet

IMPONERENDE INNSATS AV VAREGG

Idrettslaget Varegg er sikkert et av de best arbeidende idrettslag i byen. Særlig er dets innsats i ungdomssektoren imponerende. Laget har nemlig i år erobret kretsmeisterskapet i fotball både for junior- og guttelag, likesom dets småguttelag har dokumentert seg som byens beste. Også innen boksing har en merket seg en liknende innsats av de unge gutter fra høyden. A-laget i fotball har dertil vist en så klar framgang i høst at det avtvinger den største respekt. Selv om det her av og til har vist seg enkelte bakslag, så er laget kommet sterkt igjen.

Resultatet må sees på bakgrunn av et mønsteryldig godt samarbeid og kameratskap mellom lagets ledere, instruktører og de aktive.

EN MORSOM IDÉ

gjennomførte forresten Varegg forleden da det til et godt besøkt medlemsmøte hadde innbudt byens sportsjournalister til en spørretime, hvor anker og ønsker vedrørende idrettsreferater ble gjenstand for en inspirerende kryssild av spørsmål og svar. Eksperimentet ble godt gjennomført og sikkert givende for begge parter og kan godt tas opp av andre lag og om andre saker og ting som berører et idrettslags arbeid.

Det var bl. a. antydnet at en ville komme inn på hva en kunne gjøre mot ungdomskriminaliteten. Det ble ikke berørt, for det var ikke noen typisk pressesak, men at det i høy grad er en sak som idrettslagene kan gjøre sitt til å motarbeide er sikkert og visst.

Bergens Tidende

sitt. Ofte gikk det for sent fremover på banen og de forventede resultater uteble.

Også klubber som spilte mer cuplignende og fysisk fotball har Varegg til tider hatt store problemer med. Varegg med sitt lette, tekniske spill har derfor opp gjennom årene ofte gått på unødige tap mot bunnlag, hvilket igjen har gjort at laget tapte kamp om avdelingsmesterskapet og dermed opprykksmuligheter. Det samme gjorde seg gjeldende når laget var i bunnstriden i Hovedserien og i 2. divisjon, der det ofte kom til kort på det fysiske mot klubber laget ellers var jevngodt med. Dermed ble det nedrykk til lavere divisjoner.

TRIUMF I HOVEDSTADEN

Vareggnavnet ble virkelig kjent i hovedstaden i 1951. Etter at laget slo Brann med 2–1 i NM andre runde foran seks tusen tilskuere på Brann Stadion, skulle det i tredje runde møte Lyn på Ullevål Stadion den 12. august.

Fire tusen Lyn-fans fikk oppleve rundens sensasjon – til stor glede for noen få Vareggpatrioter. Varegg vant 3–1.

«Vareggs triumf var fullt fortjent», «Hat trick av INGE LANDSVIK», «PER FRANTZEN banens beste»,

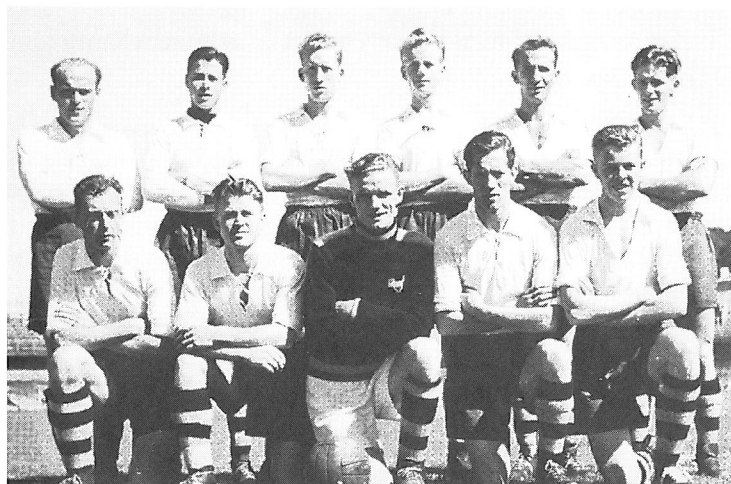
var noen av titlene i avisene dagen etter.

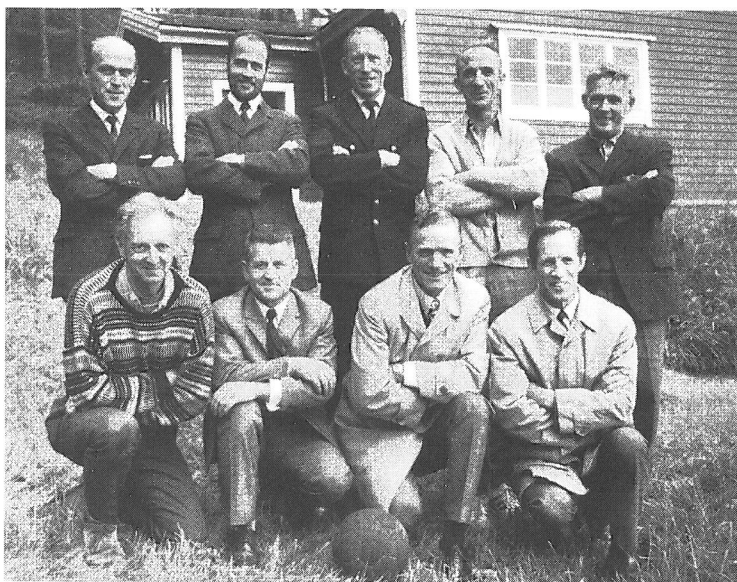
Noen sitater fra Bergens Tidende:

Utenom Lyns indre venstres langskudd som TOTLAND flott slo til corner, hendte det ikke stort foran målene inntil Landsvik tok frem sin ypperlige kanon og scoret oppunder tverrliggeren i siste minutt av første omgang. Det var LAMPE som la frem en pasning, LANDSVIK tok ballen, utmanøvrerte Lyns

Laget fra 1951 som slo Lyn 3–1. Bak fra venstre: TERJE STENSTVEDT, OLE SAGSTAD, INGE LANDSVIK, FRITHJOF LAMPE, THOROLF MONSEN og TORSTEIN JOENSEN. Foran fra venstre: PER FRANTZEN, KARL B. LILAND, THOMAS TOTLAND, REIDAR RASMUSSEN og TORLEIV RISA.

Idrettslaget Vareggs arkiv

Samme laget 20 år senere. Bak fra venstre: TERJE STENSTVEDT, OLE SAGSTAD, INGE LANDSVIK, THOROLF MONSEN og TORSTEIN JOENSEN. Foran fra venstre: PER FRANTZEN, KARL B. LILAND, THOMAS TOTLAND og REIDAR RASMUSSEN.

Idrettslaget Vareggs arkiv

ROLF ANDERSEN, deretter B-Landslagsbacken ALF OLAVSEN og levnet ikke TOM BLOM en sjanse.....

.....Sjelden har vel Lyn blitt rundspilt som de ble det i denne avsluttende omgangen på Ullevål i går. Det startet med at unge LAMPE lot et knallhardt skudd suse i tverrliggeren, det ble kamp om returballen og Lyns ANDERSEN handset for å hindre LAMPES scoring. LANDSVIK satte så straffesparket utenfor BLOMS rekkevidde. Og LANDSVIK kom igjen, han scoret i det 13. minutt etter pasning fra MONSEN. La oss så legge til at den som la grunnlaget for seieren var PER FRANTZEN og ikke minst REIDAR RASMUSSEN. Disse spilte ypperlig og kverket Lyn-stilen.

Osloavisene skamroste Vareggs spill og spådde laget en stor fremtid.

Til dels klarte laget å innfri spådommen fram til 1956.

I fjerde runde var det hjemmekamp mot Selbak foran elleve tusen tilskuere på Brann Stadion. De fleste regnet med at kvartfinaleplassen var reddet da Varegg scoret i det 80. minutt etter overtak i lange perioder av 2. omgang. I de siste ti minuttene hardnet spillet til, og i siste spilleminutt greide Selbak å presse ballen over mål etter et frisparkinnlegg. Selbak scoret så i første ekstraomgang og Varegg ved LAMPE i andre, og dermed ble det reise til Østfold og omkamp, en kamp Varegg tapte.

Hardy fikk unngjelde i den første seriekampen etter cupnederlaget. Varegg vant 9–0, klubbens største seier i serie-sammenheng. INGE LANDSVIK scoret fem av målene.

Som vinner av Landsdelsserien våren 1952 spilte Varegg kvalifiseringskamp mot Ålgård på nøytral bane i Haugesund den

22. juni. Kampen endte 2–2 etter ekstraomganger og etter 1–1 ved ordinær tid.

Pressen skrev:

...Det unge Varegglaget besto av teknisk skolerte spillere, som imidlertid overdrev pasningsspillet som gikk altfor mye på tvers....

...Varegg var nok teknisk sett et par streker bedre enn motstanderne. Særlig LAMPE er en uvanlig fin begavelse, men laget virket ellers noe veiktr...

Ny kamp ble spilt den 29. juni. Varegg vant med 2–1 etter ekstraomganger. Laget ledet etter første omgang etter scoring av TORSTEIN JOENSEN, men Ålgård utlignet i begynnelsen av annen omgang og det ble ekstraomganger.

...I ekstraomgangene var det tydelig forskjell på lagene. Varegg lå til tider godt over, spesielt i annen ekstraomgang. Da ble det et nokså ensidig press mot Ålgård...

...Det måtte nødvendigvis bli resultat av dette, men det ble bare med ett mål. Det kom som avslutning på et flott angrep. LAMPE fikk ballen fra høyre og scoret elegant og rolig. Varegg spilte overlegent mot de trette Ålgårdkarene. Et mål eller to til kunne vært på sin plass. Seieren var fullt fortjent.

HOVEDSERIEN

VAREGG'S INNTREDEN I HOVEDSERIEN begynte lovende med uavgjort 1–1 i kamp mot et Brannlag som av de fleste var regnet som storfavoritt ettersom de var i seriefinalen året før. Men etter den sterke debuten ble det tap helt til siste høstkamp mot Viking i Stavanger, der vi også spilte uavgjort.

Vi tapte vårt innbyrdes oppgjør mot Årstad etter å ha ledet to ganger. Årstad kom på høyden i en periode på ti minutter i første omgang. Varegg hadde da bare ti spillere på banen fordi INGE LANDSVIK ble skadet. Årstad var best i annen omgang, og vant fortjent.

Spillet i Hovedserien var noe hardere enn det våre spillere var vant til. Skadene meldte seg derfor tidlig. Dette, i tillegg til at flere faste yngre A-spillere måtte avtjene verneplikten, skapte store spillemessige problemer høsten 1952. Juniorene som rykket opp og skulle fylle plassene, spesielt i løperrekken, ble nok for lette, og sisteplass og to poeng var beholdningen etter høstens kamper. Spesielt spilte laget dårlig mot Skeid og Fredrikstad, som grep sjansen og scoret flittig.

Våren 1953 startet mot Viking, en kamp hvor alle målene kom i annen omgang og der Varegg ledet med 2–0 til det sto

igjen 25 minutter. Så sprakk det i forsvaret og endelig resultat ble et tap på 2–3.

Neste kamp ble også spilt hjemme, nå mot Fredrikstad. Varegg vant med 1–0 etter 0–0 ved pause. Etter en dårlig førsteomgang spilte begge lag seg opp i annen omgang. LANDSVIK scoret, og dermed fikk laget sin første seier i Hovedserien foran ni tusen tilskuere på Krohnsminde. Det var en seier som ble rundens store overraskelse.

Neste hjemmekamp på Krohnsminde var mot Strømmen. Begge lag viste godt angrepsspill og Varegg vant til slutt 3–2.

Fotballforbundet hadde satt opp kamp 17. mai kl 1700 på Bislett. Om det var for å gi Oslopublikummet underholdning vites ikke, men Skeid knuste i hvert fall Varegg med 5–0-seier, selv om spillefordelingen ikke skulle tilsi et så stort resultat.

Dette året kjempet bergenslagene innbyrdes om å unngå nedrykk. Kamper mot utenbys lag ble til sist de avgjørende, og her var Varegg best. Brann vant seks av sine sju poeng mot Årstad og Varegg, mens Varegg og Årstad vant hver sin innbyrdes kamp. Varegg vant returkampen om våren med 1–0 etter tap i den første. Dermed ble Vareggs seire mot Strømmen og Fredrikstad utslagsgivende.

Møtet med Brann i nest siste serierunde ble imøtesett med stor interesse. 12500 mennesker møtte fram for å være vitne til dysten. Så mange tilskuere hadde aldri to bergenslag hatt før. Det ble en god og spennende kamp. Brann vant til slutt med 2–1, og lå med denne seieren ett poeng bak Varegg.

Siste serierunde ble derfor avgjørende. Brann var den eneste av bergensklubbene som hadde hjemmebane i denne runden, men tapte klart for Viking. Årstad tapte stort mot Strømmen, og dermed rykket Brann og Årstad ned.

Varegg tapte hederlig mot Sarpsborg med 2–1, et resultat som kunne ha vært annerledes, Vareggs to stolpeskudd tatt i betraktning, men resultatet fikk likevel ingen betydning. Det sto derfor mange gamle Vareggmedlemmer på jernbanestasjonen mandag morgen for å ønske laget velkommen hjem og gratulere med fornyet hovedseriekontrakt.

TO BERGENSLAG I HOVEDSERIEN

OGSÅ NORDNES KLARTE Å KVALIFISERE SEG til Hovedserien dette året. Dermed hadde vi to bergenslag med.

I sin første kamp på Stadion møtte Varegg Skeid, som hadde flere landslagsspillere på laget. Kampdagen hadde det regnet kraf-

VAREGG

Varegg er et lag som det bergenske publikum har lært å sette pris på, ikke minst på grunn av dets innsatsvilje. Alle som så siste seriekamp mot Brann, vil antagelig være enig i at Varegg viste større innsats- og seiersvilje enn byan- tagonisten, og antagelig var dette også årsaken til at de til slutt dro i land den meget betydningsfulle seir. Dermed kom Varegg opp på 9 poeng på tabellen, og dette kan være nok. Noen sovepute er imidlertid ikke de ni poengene, og en gjør vel klokest i å regne med at det ennå må trylles frem et par stykker, før man kan puste lettet ut i Høiden.

Varegg bærer vanligvis en drakt av svart og hvitt. I overført betydning kan man si at laget enten spiller godt eller dårlig, aldri midt i mellom. Det er selvfølgelig ikke riktig, men man skal være klar over: Varegg må spille over middels i dag om det skal kunne gjenta fjorårsresultatet mot Rapid. Den gang var det 3–3 i Moss.

tig om formiddagen og banen var tung å spille på. Men stor innsats og godt spill ga 3–3 i resultat etter at Varegg hadde ledet to ganger. Spesielt brødrepåret THOMAS i mål og KJELL TOTLAND som ytreløper utmerket seg med et godt spill.

I neste kamp var laget nokså utenfor og tapte klart for Sandefjord. Senere ble det seier over Nordnes, og Varegg var best i byen. Med uavgjort mot Asker hadde laget fire poeng og lå ved sesongslutt om høsten i bunnen av serien sammen med våre gode fotballvenner fra Nordnes.

Kampen mot Larvik Turn burde Varegg ha vunnet. Larvik Turn ledet 3–0 etter første omgang, men Varegg rundspilte hjemmelaget i annen. Vårkampen i Stavanger mot Viking, der hjemmelaget fikk mål på straffespark, burde vi også ha vunnet på meget godt spill. Det hjelper imidlertid ikke å spille godt når en ikke scorer, og Varegg endte nest sist med åtte poeng mens Nordnes ble sist med tre. Dermed gikk to bergenslag ned i Landsdelsserien også dette året. Brann hadde rykket opp, og serien besto av Baune, Djerv, Hardy, Nordnes, Nymark, Os, Årstad og Varegg.

Det ble en spennende serie. Etter sju kamper om høsten ledet Baune, men bare tre poeng skilte topp og bunn. Varegg lå tredje sist. De jevne kampene fortsatte om våren, og før siste kamp hadde Varegg tretten poeng mot Årstads tolv.

Seriefinalen mellom de to lagene gikk på Brann Stadion og den ble spennende, om lite velspilt. Etter en målløs første omgang vant Varegg 3–2, og var atter klar for kvalifiseringsspill for Hovedserien mot et rogalandslag.

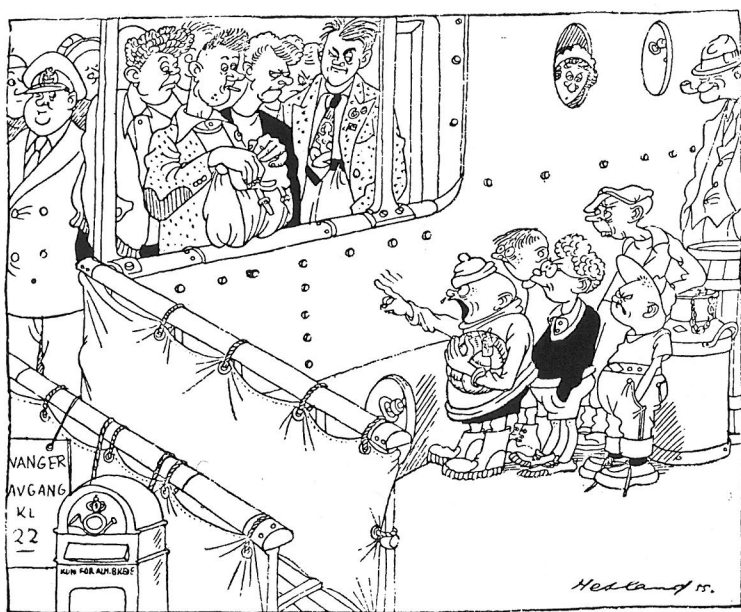
Dette laget ble Landsdelsseriemester:

THOMAS TOTLAND, JAN NOREVIK, REIDAR RASMUSSEN, PER FRANTZEN, THOROLF MONSEN, TORLEIV RISA, PER STEINSVIK, FRITHJOF LAMPE, ERLING JACOBSEN, THOROLF NESET og TORSTEIN JOENSEN.

Varegg vant fortjent kvalifiseringskampen mot Bryne i Haugesund med 3–2 etter to flotte mål av FRITHJOF LAMPE. TORLEIV RISA dundret et frispark i mål fra 25 meter, og på ny var Varegg i Hovedserien.

Høstsesongen 1955 startet dårlig. Allerede i første kamp gikk laget på det største nederlaget klubben noensinne har hatt. Vi tapte 11–0 mot Larvik Turn. Noen uker senere tapte vi 8–1 i cupen for Fredrikstad. Skulle noen terge Varegg-guttene i denne perioden, snakket de bare uskyldig om klubbens nye telefonnummer. Var det ikke 11 0 8 1?!

Laget reiste seg imidlertid kraftig. Etter halvspilt serie lå vi på

På vei til Viking, Stavanger 1955.

«E' dokker blitt enig om ka vei dokker ska spelle no?»

Tegning av AUDUN HETLAND.

fjerdeplass. I kampen mot Viking i Stavanger ledet Varegg 2–0 etter første omgang, men Viking klarte til slutt å utligne. I de to andre uavgjorte kampene denne høsten lå Varegg under, men vi kom sterkt igjen og tok våre poeng.

Som alltid i disse årene var høstens store kamp duellen mellom Brann og Varegg. Den gikk på Krohnsminde, og sju tusen tilskuere fikk se en spennende og innsatsfylt kamp. Brann ledet etter første omgang med 1–0, så utlignet RISA på frispark og deretter førte LAMPE Varegg opp i ledelsen med å score fra spiss vinkel. Det kom to nye scoringer fra Brannguttene. Først utlignet HANS BJØRN SKAGEN til 2–2 og så, fem minutter før slutt, feilberegnet Brannbacken SVEIN KALSÅS sitt hodespill. Ballen gikk i eget nett og Varegg vant 3–2.

Begge lags supportere var enige om at Varegg absolutt var best uansett. FRANTZEN OG RISA dominerte midtbanen i store deler av kampen, og seieren var slik sett fortjent.

Etter tre kamper med ti minusmål lå Varegg på 2. plass i serien bak Larvik Turn.

Vårkampen mot Brann ble ikke mindre spennende. Like mange tilskuere hadde møtt fram som til første kamp. Midt i annen omgang kom det to kjappe mål. Først Brannscoring og så utlignet TOROLF NESET like etter. Klokken viste nitti minutter og alle regnet med uavgjort, så også Branns forsvar. Men TORLEIV RISA tok saken i egne hender, førte oppover og smelte til fra tyve meter. Ballen traff undersiden av tverrliggeren, duppet ned og ut på banen til FRITHJOF LAMPE

som rolig satte den i nettet. Det ble tid til å begynne fra midten, og Varegg hadde nok en gang vunnet.

Mange publikummere regnet nå med at Varegg skulle holde seg i serien mens Brann måtte rykke ned. Slik skulle det dessverre ikke gå. Laget fikk ett poeng mot Sandefjord, tap mot Vålerengen og i den siste kampen mot Odd ble det også uavgjort 1–1 etter at Varegg hadde dominert store deler av kampen.

I pressen het det:

Varegg kjempet for bare livet i Skien. Burde vunnet klart, men Odd klarte poengdeling.

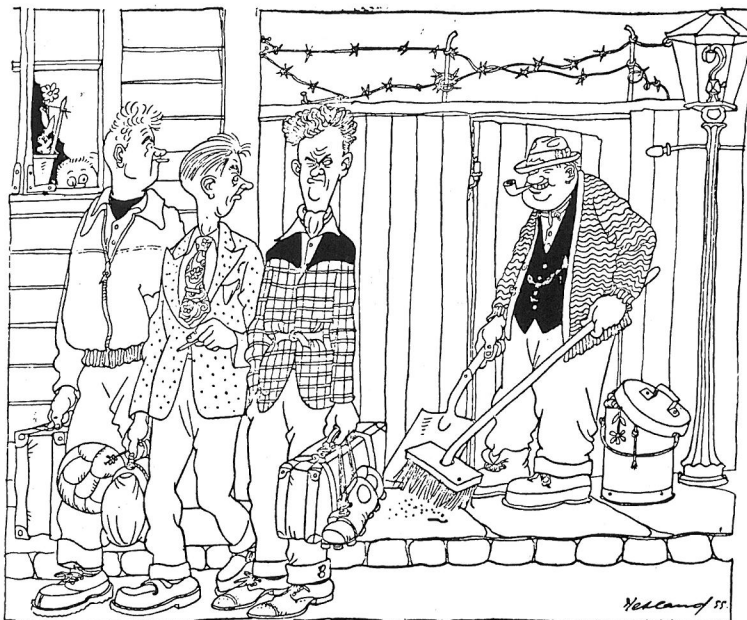
De var nok triste, en del av Varegg-guttene da de reiste hjem etter denne kampen. Med seier ville Varegg ha byttet plass med Odd og var blitt stående i Hovedserien.

Med denne kampen var tiden i det høyeste seriesystemet over for Varegg.

Dette siste året dro laget med fly til noen få kamper. Ellers gikk reisene med dagtog til Oslo lørdag og retur med nattoget søndag kveld.

Grunnstammen i laget som spilte de fleste kampene i Hovedserien var:

THOMAS TOTLAND, JAN NOREVIK, REIDAR RASMUSSEN, PER FRANTZEN, THOROLF MONSEN, TORLEIV RISA, OLE SAGSTAD, INGE LANDSVIK, FRITHJOF LAMPE, TORSTEIN JOENSEN, REIDAR THORMODSEN og TOROLF NESET.

«La meg no se at dokker har det i beinene så dokker ikkje har i hovve, gutter!»

Tegning av AUDUN HETLAND.

TILBAKE I LANDSDELSSERIEN

T HOMAS TOTLAND, lagkapteinen PER FRANTZEN, TORLEIV RISA, FRITHJOF LAMPE og INGE LANDSVIK var noen av de mest fremtredende spillerne på laget mens Varegg spilte i Hovedserien. I disse årene var det ikke enkelt for yngre spillere å spille seg til en plass på laget. En som klarte det var høyrebacken JAN NOREVIK. Den gode forsvarsspilleren spilte også en Ungdomslandskamp i 1956.

Etter nedrykket i 1956 ble klubben reddet av godt kameratskap og samhold. De nest beste spillerne, de som også holdt brukbar kvalitet men som ikke fikk fast plass på A-laget i hovedserieperioden, ga aldri opp. Etter nedrykket til Landsdelsserien kom en del av dem med på laget, og Varegg var helt suveren høsten 1956. Årstad spilte den gang i Hovedserien.

På avisenes sportssider fant vi overskrifter som:

«Varegg kan det bli morsomt å følge» og «Varegg er høstens lag».

Etter høstens kamper var toppstillingen i Landsdelsserien:

Varegg	8	7	1	0	31-5	15
Brann	8	5	1	2	19-7	11

Flere av de faste A-spillerne la opp etter at høstkampsesongen var ferdig. Enkelte hadde vært med siden før 1940 og kjente alderen tyngde, mens de fleste hadde vært med siden 1945. De hadde nådd sine mål som fotballspillere, med blant annet tre år i norsk toppfotball, og følte at de hadde fått nok.

Da så kampene startet om våren var laget redusert. Det ble tap i den viktige kampen mot Brann. Laget fikk ikke mer enn tre poeng på fire kamper, mens Vareggs skarpeste konkurrent vant alle sine og endte på nitten poeng mot våre atten. Dermed spilte Brann kvalifisering.

Denne høsten stilte Varegg og Brann et felleslag mot russiske Sjather. Resultatet ble 2-2. I denne kampen brakk Vareggs emineente fotballspiller INGE LANDSVIK foten. Etter det kom han aldri tilbake i Vareggdrakten.

Dette året ble også de første gullmerkene for to hundre kamper i Vareggdrakten utdelt. PER FRANTZEN, TORSTEIN JOENSEN og THOROLF MONSEN fikk sine merker på årsmøtet.

Fra sesongen 57/58 skulle JAN NOREVIK være kaptein og sammen med REIDAR RASMUSSEN fra hovedserielaget være bærebjelker i laget. Med seg hadde de de nest beste fra storhetstiden,

VÅLERENGENS
IDRETTSFORENING

Oslo, 21. oktober 1964

Idrettslaget Varegg
Badstuen, Mulen
BERGEN

Det er med sorg at vi nå må se i øynene at Deres utmerkede medlem herr JAN JØRGENSEN nå forlater vår Forening etter endt militærtjeneste.

I den anledning vil vi ikke unnlate å meddele Dem at det må være en fornøyelse å ha medlemmer av herr JØRGENSENS støpning. Etter vår oppfatning må han være inkarnasjonen på en ekte idrettsgutt. I den tid vi har hatt ham som medlem, har en vist en slik eksemplarisk oppførsel og fremtreden at det har vært en ren fryd for oss.

Når han nå går tilbake til sin gamle klubb, vil vi med dette få lov å uttrykke får fulle anerkjennelse til den klubb som har slike folk som medlemmer. Vi går nemlig ut ifra at det miljø som hersker i den klubb han kommer fra, er en medvirkende årsak til opptredenden.

Vi ber Dem hilse herr JØRGENSEN å overbringe ham vår hjerteligste takk for den tiden han var medlem hos oss. Ham og andre Vareggmedlemmer er hjertelig velkomne hos oss om De finner å slå Dem ned i Oslo for kortere eller lengre tid.

Med vennlig hilsen
for Vålerengen
Idrettsforening

BJØRN AAGE RASMUSSEN

blant andre ERLING JACOBSEN, RAGNAR DE LANGE, REIDAR PETERSEN, PER STEINSVIK og KJELL TOTLAND. Keeper ARNE HOFF kom fra Minde og JAN GUNDERSEN fra Follse.

Årstads lag var rykket ned fra Hovedserien, og det ble en hard kamp om landsdelsseriemesterskapet. Varegg ble atter slått på målstreken, og endte på andreplass med atten poeng av tjuenefire.

Fram til 1961 kom det til en rekke juniorspillere; TERJE BREISTEIN, som uheldigvis brakk foten i en kamp i 1967 og deretter valgte trenergjerningen, OLAV NOREVIK, JON RISA, som senere spilte for Molde og ble ansatt i NFF, og som også en tid var organisasjonssjef i Hordaland Idrettskrets og tillitsmann i fotballkretsen, JAN JØRGENSEN, som var reservekeeper i Vålerengen da laget spilte Europacup mot Everton og, ikke minst, TERJE JOENSEN, en av dem som har spilt flest kamper for Varegg.

Vareggs plasseringer i Landsdelsserien fram til den nye ordningen i 1961:

1958/59 nr 3 1959/60 nr 4 1960/61 nr 3

Sesongen 60/61 var det siste året for Landsdelsserien. Dette året var Brann, Årstad og Varegg, de tre beste klubbene fra sekstiårene, i samme serie. Samtidig begynte Baune og Os, som hele tiden hadde lurt i vannskorpen, å nærme seg.

Åpningskampen på Brann Stadion den høsten vant Brann over Varegg med 4–2 etter å ha scoret to mål i sluttminuttene. I returkampen 16. oktober ble resultatet 1–1 foran de ca sju tusen tilskuerne. Dette var i begynnelsen av ROALD «KNIKSEN» JENSENS storhetstid, og han utgjorde nok den store forskjellen på laget denne sesongen.

Varegg fulgte likevel godt med i høstsesongen, men som i sesongen 56/57 klarte vi ikke å stå distansen ut, og ble nr 3, et resultat klubben var misfornøyd med etter høstens gode innsats.

Høsten				Våren										
Brann	8	5	3	0	28–17	13	Brann	12	9	3	0	45–	9	21
Varegg	8	6	1	1	18–10	13	Os	12	7	2	3	30–20	16	
Os	8	4	0	4	18–11	8	Varegg	12	7	1	4	24–17	15	

Vi hadde i disse årene flere tap for Sandviken, som nå var kommet opp i Landsdelsserien. Det bitreste var en kamp som Varegg ledet med 3–1 til langt ut i annen omgang. Da satte Sandvikens meget gode og ettertraktede senterløper JAN GRØNNING i gang en oppvisning. I løpet av tyve minutter spilte han glitrende fot-

JAN NOREVIK i luftig svev. Ellers fra v.: TORLEIV RISA, THOMAS TOTLAND og REIDAR RASMUSSEN .

Idrettslaget Vareggs arkiv

ball, scoret tre mål på kort tid og var den som fikk snudd kampen til 5–3 i Sandvikens favør.

I forbindelse med Norges Idrettsforbunds 100-årsjubileumsfeiring i 1961 ble Varegg sendt på fotballturné til Florø og Måløy. Vi spilte to kamper én helg, vant den ene og tapte den andre. Som et resultat av dette oppholdet ble klubben invitert til en turnering i Florø året etter, der også Hødd var med.

Den gang var det slik at reisegods med Hurtigruten ble plassert i bestemte båser alt etter hvor det skulle av. Vår kiste med drakter ble satt i feil bås, og da den heller ikke ble etterlyst før avgang fra Florø sto laget der uten drakter og måtte spille i lånt stas. Vareggdraktene kom først til rette fjorten dager senere, da skipet returnerte til Bergen!

Jotun fra Årdal-divisjonen var med i Landsdelsserien og i 3. divisjon til ut i sekstiårene. Når Varegg skulle spille mot Jotun dro laget med båt til Årdalstangen fredag ettermiddag og tilbake samme vei søndag ettermiddag med hjemkomst mandag.

Senere har flere klubber fra Sogn og Fjordane vært motstandere. Varegg hadde i syttiårene et spesielt godt forhold til Sogndal.

NYTT SERIESYSTEM

SESONGEN 1961/62 BLE LANG. Nytt seriesystem skulle gjennomføres. Benevnelsen ble divisjoner, 1., 2., 3. og så videre. Betegnelse Hovedserien og Landsdelsserien falt ut. Samtidig var det vedtatt at seriene skulle følge kalenderåret. Dermed måtte klubbene spille først høsten 1961 og så hele 1962 for å komme á jour. I denne lange sesongen, da Varegg var ett av sju lag i Landsdelsserien, spilte man tre kamper mot hverandre. Varegg endte til slutt på fjerdeplass med sytten poeng. Os vant med tjueni.

I 1962 arrangerte Varegg turnering i forbindelse med sitt 15-årsjubileum og inviterte Aalborg fra Danmark til Bergen. Brann var også med i denne turneringen. Som avslutning ble det arrangert en tilstelning på Ulriken. Det var det første søndagsarrangementet på den nye restauranten. Været var praktfullt og spesielt danskene lot seg fascinere av sommerlig solnedgang over Askøy.

Det hører forresten med til historien at Brann tok med like mange ledere som fotballspillere til denne festen. Så det ble for få erindringsgaver, og en del Varegg-gutter måtte få sine senere fordi det rett og slett måtte lages flere.

Danskene ga etterpå i sitt medlemsblad Varegg skryt for oppholdet i Bergen og spesielt PER STEINSVIK for innsatsen som guide under besøket.

PÅ TOPP IGJEN

II SEKSTIÅRENE bygget klubben igjen opp et godt lag. Plasseringene i 3. divisjon så da slik ut:

1963 nr 3 med 18 poeng, 1964 nr 3 med 17 poeng, 1965 nr 3 med 16 poeng og 1966 også en god sesong, og spillerne startet neste år med godt mot.

I denne perioden og utover i sekstiårene kom spillere som ATLE ELIASSEN, ROLF HAGEN, brødrene ARNE og HELGE HAMMERSLAND, INGVALD HUSEKLEPP, BJØRN MADSEN, TORE MONSEN, SVEIN SCHJELDERUP, KJELL STEFFENSEN, PER STENSVÅG, KJELL ERLING SØRENSEN og SIGMUND TEINAAS inn på laget. Flere av dem ble støttespillere gjennom syttiårene.

Ti år etter nedrykket fra Hovedserien, og etter stor innsats og mye arbeid innen Vareggs fotballgruppe, innledet 1967 en tyveårsperiode med mye god og til tider underholdende fotball. Varegg satte sitt absolutte preg på bergensfotballen i disse årene. Konkurransen var sterk særlig da kretsene på Vestlandet etter hvert ble slått sammen.

I disse årene rykket lag som Nordnes og senere Årstad nedover i seriesystemet. Ny-Krohnborg ble ett av lagets nye konkurrenter, og forholdet mellom de to lagene ble svært godt både på og utenfor banen.

Mange vil hevde at det Varegglaget vi så i begynnelsen av syttiårene er det beste klubben noensinne har hatt. Det var forbi med de tider da byene og de etablerte klubbene regjerte innen fotballen. Distriktslagene – og da ikke bare Os og Fana – spilte en langt større rolle i seriene enn tidligere, og klubbene i våre nærmeste fotballkretser hadde utviklet seg og var blitt like gode. Nå var det alminnelig at bare fire bergensklubber spilte i 3. divisjon (Landsdelsserien) i motsetning til i sekstiårene, da bare bergensfotballen, inkludert Os, regjerte.

Nå var det betraktelig vanskeligere å passere nåløyet, og da Varegg var kommet opp i 2. divisjon, var Norge blitt samlet til ett fotballrike. Det var langt flere klubber å kjempe mot, og dermed langt hardere i toppen av norsk fotball. De gamle guttene vil nok gjerne hevde at de var best. De henviser til historien, der det står at Varegg var i 1. divisjon (Hovedserien) i sekstiårene.

I 1967 feiret Varegg sitt tyveårsjubileum. Dette året var klubben vertskap for én dag for det tsjekkosllovakiske laget Jednota Trencin som var på Norgesturné. Gjestene lå på topp i hjemlandet og befant seg nok flere klasser over Varegg. Så vant de da også med 7–1 etter å ha rundspilt våre gutter i store deler av kampen.

1967 var imidlertid et meget godt fotballår for Varegg. Vi vant fotballkretsens sommercup og kom til fjerde runde i cupen etter å ha slått Start i tredje runde med 4–2 på en gjennombløt Krohnsminde. I fjerde runde ble det tap i Steinkjer med 3–1.

Også kvalifiseringskampen for 2. divisjon mot Vard ble spilt på gjennombløt bane. Etter at Varegg vant 3. divisjon, forsøkte laget å spille fin teknisk fotball i opprykkskampen, noe banen ikke tillot. Farten og styrken til Vard kom her mer til sin rett, og Vard vant klart med 4–1.

Med dette som utgangspunkt reiste Varegg til Kvinesdal og spilte mot Flekkefjord. Her ble det seier med 2–1, men opprykk ble det likevel ikke.

NED – OG OPP

SÅ KOM EN INNBITT KAMP i toppen av tredje divisjon i 1968, før Varegg igjen vant 3. divisjon i 1969. Men heller ikke dette året ble det opprykk. Vi tapte mot rogalandslaget Ulf Sandnes. Det startet imidlertid godt. Etter overbevisende spill i Sandnes var Ulf heldig og klarte 1–1 etter å ha utlignet i kampens aller siste minutter.

En av Norges topp fotballdommere i disse årene, sportsredaktør SVEIN-INGE THIME i Stavanger Aftenblad skrev blant annet i sin avis:

... Som nevnt var Varegg bedre skolert enn Ulf, og det er all grunn til å tro at bergenserne sikrer seg 2. divisjonskontrakten i returoppgjøret. Teften av luke-spillet var til stede, noe vi fikk se ved enkelte anledninger fremme i angrepet hvor TORE MONSEN og TERJE JOENSEN var forgrunnsfigurene. Varegg hadde også en god keeper i SIGMUND TEINAAS, en god midtstopper i KJELL E. SØRENSEN og en konstruktiv midtbanemann i JON RISA.

Fra returkampen på Krohnsminde skriver bergenspressen:

...Ulf rev Varegg ut av stilen...Sørgelig ineffektiv løperrekke og vakkende forsvar... Vareglaget kom aldri i gang i første omgang. Det virket som om de 11 spillerne knapt var presentert for hverandre før kampen... Varegg kom som et nytt lag på banen i andre omgang. Allerede i omgangens første minutt har de en stor sjanse, men ATLE ELIASSEN fluktet ballen over for åpent mål.

Ulf ledet med 2–1 etter første omgang. Etter KJELL STEFFENSENS scoring på straffe og etter hardt press mot Ulfmålet hele andre omgang, ble det i stedet Ulf som scoret sitt tredje mål rett før slutt. Dermed ble det tap, 1–3.

Sesongen 1970 ble som året før. Varegg vant tredje divisjon mot sine argeste konkurrenter Florvåg, Ny-Krohnborg og Sogndal. Sogndal var de siste årene kommet med fra Sogn og Fjordane.

Avisoverskrifter fra sesongen:

- «Varegg fortjent 5–3 over svake Sogndal»
- «Varegg vant 4–0 over svakt Ny-Krohnborg»
- «Varegg slo Florvåg 3–1 i overraskende velspilt kamp»
- «Vareggseier i vind og regnvær i Måløy»
- «Sogndal og Varegg spilte en god kamp»
- «Varegg avdelingsvinner etter 3–0 over Bjarg»

Dermed skulle Varegg ut i sin tredje kvalifisering på fire år for opprykk til 2. divisjon. Som i 1967 var Vard motstander, en klubb Varegg hadde hatt problemer med å slå i alle de årene det gode samarbeidet hadde eksistert. Første kamp på Krohnsminde endte uavgjort 0–0.

Bergens Tidende skrev om de to kampene:

....ingen snaddertakter over noen av lagene, men Varegg vokste altså med oppgaven. I fjor var nok Ulf en litt for robust motstander og Varegg en smule snill og tafatt – denne gangen var det bergensk offensiv og mer villig satsing.

Returkampen gikk i Haugesund 11. oktober, og pressen slo fast:

- «Fortsatt 3. divisjonstilværelse for Varegg»
- «Overtak mot Vard – men tapte 2–1»

Videre sto å lese:

Helt fortjent kan ikke Vards 2–1 seier sies å være. Bergenserne sto for 70% av banespillet og fortjente absolutt en bedre skjebne enn fortsatt tredje-divisjonstilværelse...Det hjelper lite at dette var «beggravelsen» for kvalifiseringskampene til Vestlandets 2. div. kandidater. Varegg har mer enn noen fått føle det ubehagelige ved denne ordningen.

Etter det tredje mislykkede forsøket begynte oppgittheten å bre seg. Noen av spillerne som kom på laget i begynnelsen av seksti-årene la opp. Nye spillere som ROLF ANDERSEN, Nordnes, ATLE

SIMONSEN, Djerv og senere GUNNAR BØE, Sandviken og JAN EGIL JAMT fra Rygge. Alle ble gode Varegg-gutter og -støttespillere gjennom syttiårene.

1971 ble ikke det året Varegg klarte å vinne 3. divisjon. Det skulle imidlertid bli klubbens største cup-år.

Begynnelsen mot Baune på Brann Stadion var nokså dramatisk. Varegg spilte seg helt bort i første omgang og Baune ledet 3-1. Men etter pause overtok Varegg alt. Likevel var det motstanderne som scoret på sitt eneste oppløp og ledet 4-1 da det gjensto tyve minutter. Så satte INGVALD HUSEKLEPP i gang med forseringer og innlegg, og det ble til slutt utlignet til 4-4 ved ordinær tid. Det ble seier til Varegg med 8-4 etter ekstraomganger i en morsom og underholdende kampavslutning.

Haugar ble slått 3-1 på Krohnsminde i andre runde.

I tredje runde var det utekamp mot førstedivisjonslaget Hødd. Sensasjonen kom. Varegg maktet det de færreste hadde trodd. TERJE JOENSEN scoret to og ROLF ANDERSEN ett av de tre målene.

«Varegg helgens lag i cupen...fortjent 3-2 seier over Hødd»

«Vareggs seier var i grunnen aldri truet selv om resultatet bare ble 3-2»

Spillemessig var det ikke stor forskjell på lagene, men Varegg var mer effektiv i løperrekken hvor alt skulle gå gjennom KETIL HASUND i Hødd. Den samme HASUND fikk to muligheter til å score på straffespark i sluttminuttet, men klarte ikke å overliste Vareggs gode keeper SIGMUND TEINAAS. Dommeren mente at TEINAAS hadde beveget seg, og dermed reduserte TOR MEINSETH til 2-3 den tredje gangen.

Neste oppgave var kamp mot Lyn, nok et førstedivisjonslag. Få hadde glemte at Varegg så sensasjonelt hadde slått Lyn ut av cupen i begynnelsen av sekstiårene. Og det skjedde på ny. Varegg vant 1-0.

Pressen ga oss god attest:

En riktig flott forestilling ble det, for Vareggseieren kom hverken på grunnlag av flaks eller bare innsats. Godt spill viste laget gjennom hele det spennende oppgjøret, og man mestret topp-serielaget på den helt rette måten.... Angrepsfotball fra først til sist med andre ord og en høyst fortjent scoring ved ATLE SIMONSEN et kvarter før slutt.

Lyns fotballformann JAN MYHRE uttalte til pressen etterpå:

Varegg viste seg å være et godt lag. Velspillende med korte pasninger og imponerende kondisjon. Jeg trodde ikke at lag i lavere divisjoner var så sterke kondisjonsmessig. Så på det feltet ble vi virkelig overrasket. Vi ble regelrett utspilt av et lag som var bedre enn oss.

Varegg har gjennom sin femtiårige historie vært et par ganger i 4. runde, men er ellers blitt slått ut tidligere, ofte av lag med riktigere og tøffere cupspill. I tillegg har Varegg ofte undervurdert lag fra lavere divisjoner, slik Lyn tydeligvis gjorde med oss. Imidlertid var nå Varegg for første gang kommet til 5. runde, kvartfinalen. Varegg var ikke representert ved trekningen, som foregikk i NRK. Resultatet ble at laget skulle møte Rosenborg i Trondheim. Laget som slo Lyn besto av:

SIGMUND TEINAAS, JAN HERMO (tidligere Stein, Hammerfest), ROLF HAGEN, GUNNAR HEIMDAL (tidligere Donn), ATLE ELIASSEN, ATLE SIMONSEN, ROLF ANDERSEN, BJØRN MADSEN, KJELL STEFFENSEN, TERJE JOENSEN og INGVALD HUSEKLEPP.

Dette laget spilte også mot Rosenborg i Trondheim.

Bergenspressen skrev mye om Varegg før denne kampen. De enkelte spillere og deres muligheter ble vurdert og klubbens tidligere meritter ble beskrevet.

Kampen i Trondheim endte uavgjort 0–0.

«Varegg kjempet seg til omkamp i Bergen»,
konstaterte pressen.

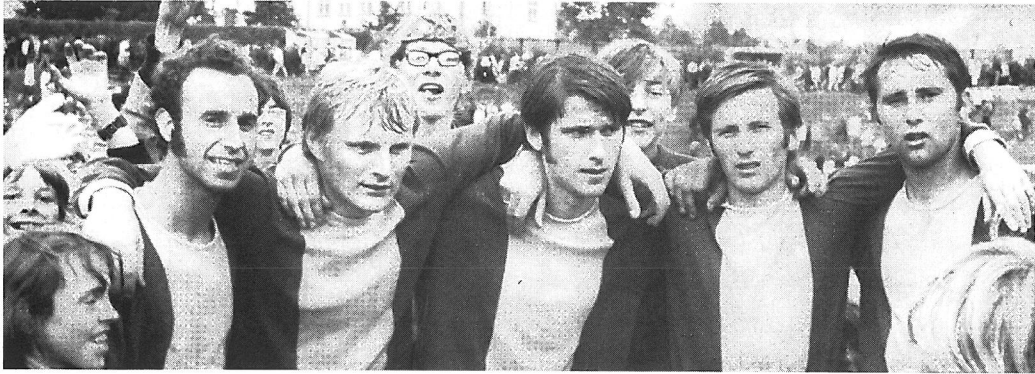
Og skrev videre:

Varegg forsvarte sitt cupry med glans i går mot 1. divisjonsfireren Rosenborg på Lerkendal og må betegnes som mer enn en halv seier. Nok en gang feiret 3. divisjonslagets kondisjon og gnistrende laginnsats triumf – og nok en gang demonstrerte Varegg sin respektløse innstilling til 1. divisjonslagene. Nå må vi straks slå fast at Rosenborg hadde det alt overveiende av spillet og de største måltilbudene, men Varegg hadde også sine sjanser.

Rosenborgs formann ELDAR HANSEN innrømmet:

Det som imponerte meg mest var at bergenserne aldri falt av lasset. Selv i ekstraomgangene fikk vi ikke noe desidert overtak. Dessuten viste Varegg seg som et teknisk velskolert lag.

Omkampen gikk på Krohnsminde torsdag 2. september. Tribunene var overfylte. Ingen vet vel med sikkerhet hvor mange som var inne, men Bergens Tidende anslo tilskuertallet på innsiden til å være rundt 20.000. For å klare innrykket hadde ledelsen satt opp folk med vesker utlånt av Bergen Sporvei på Natland til salg av billetter på gaten ved siden av salget i de vanlige telleapparatene og lukene. Men de greide ikke å holde stand mot massen. Folk presset seg gjennom porter, kløv over gjerder og klatret opp på taket til valgbarakken. Til og med boden med

to telleapparater, som sto mot Ibsens gate, ble revet over ende. Alle skulle inn, koste hva det koste ville.

Bergen kommune, som skulle sørge for billettene, hadde opprinnelig regnet med å gi fra seg syv til åtte tusen billetter, men Vægg som arrangør klarte å presse tallet til elleve tusen. Da de elleve tusen var solgt, ble alt fra stykker av iskartonger til papirbiter gitt for at folk skulle ha noe i hånden når de passerte portene.

Om ikke klubbledelsen var godt nok forberedt, var i alle fall spillerne det. En liten endring på laget var det i og med at KJELL E. SØRENSEN var kommet inn som back. Rosenborg vant 1–0, med stor innsats og mye flaks, som avisene senere uttrykte det. Bergens Tidende mente det var en bragd av Vægg å unngå å score.

«Dette burde ha blitt seier, Vægg-gutter. Med så mange åpne sjanser som i andre omgang burde Rosenborg ha vært nedkjempet og utspilt etter alle kunstens regler. Sigmund Teinaas i Vægg-målet har vel ikke hatt det så fredelig noen gang i årets 3. divisjon som i gårsdagens 2. omgang mot 1. divisjonslaget fra Trondheim», skrev avisen.

Vægg hadde i de siste femten minuttene fire helt klare målsjanser, men hadde ikke det nødvendige hellet på sin side. Dermed vant Rosenborg med målet BJØRN WIRKOLA laget etter en halvtimes spill i første omgang. Cupeventyret var ute for Vægg, mens Rosenborg senere ble klare cupmestre.

Det hører med til denne historien at det var innbrudd på Krohnsminde idrettsplass natten etter. Tyvene fikk ikke med seg annet enn vaktmesterens få kroner i ispengekassen. Væggledelsen hadde lykkelig nok vært så forutseende å få samtlige inntekter, nærmere 200 000 kroner fra billetter og issalg, i sikkerhet i et bankhvelv i Dræggen.

Vægg ble tildelt FINN BLYTT'S pokal for cupinnsatsen i 1971.

*Vægg-gutter mot Rosenborg.
Fra venstre: BJØRN MADSEN,
GUNNAR HEIMDAL, JAN HERMO,
ATLE ELIASSEN og ROLF HAGEN.
Idrettslaget Væggs arkiv*

Spillernes bitreste tap i denne sesongen var nok likevel tapet mot Florvåg i serieinnspurten i 3. divisjon. Etter at Varegg hadde rundspilt motstanderne på Bergheim og heller ikke der greide å score, det som tross alt er viktigst i fotball, tapte laget 2–0. Nå kom reaksjonen etter høstens harde kampprogram, og det ble også tap for Ny–Krohnborg med 3–2 i den siste kampen.

1972 ble ikke det helt store i Varegg. Laget var nok med og kjempet om mesterskapet, men uten den store gløden. Vi ledet serien etter åtte kamper, men var for ujevn mot serieavslutningen og ble nr tre til slutt. Sogndal vant.

I disse årene begynte en å bruke fly til og fra kampene i Sogn og Fjordane. Westwing laget et opplegg for klubbene i serien der flyene ble benyttet begge veier med lag som spilte i Sogn og Fjordane og lag som spilte kamper i Bergen.

Ved siden av sommercupen, som Fotballkretsen arrangerte i disse årene, arrangerte den også en innendørsturnering i Haukelandshallen for kretsens åtte beste lag. Denne turneringen vant Varegg i 1972. Turneringen hadde da gått siden hallen ble åpnet i 1970 da Brann og Varegg spilte en åpningskamp.

INGVALD HUSEKLEPP hadde en meget god sesong i 1971 og ble belønnet med å bli tatt ut på presselaget som spilte mot landsla-

Stord er slått i 1974. Glade gutter med viltre kvinnelige fans. Opprykk til 2. divisjon.

Idrettslaget Vareggs arkiv

BJØRN FRANTSEN, her på krykker, Vareggs goalgetter gjennom mange sesonger.

get på Ullevål Stadion 3. mai 1972. Vingløperen HUSEKLEPP har vært en av Vareggs beste spillere gjennom tidene.

1973 ble et hvileår for Varegg med sjetteplass i 3. divisjon. Året etter fikk laget atter samlet seg og klarte i hard kamp mot Bjarg til slutt å bli avdelingsvinner.

I den første kvalifiseringskampen på Krohnsminde vant Varegg 3–1 mot Stord. Vi var heldige som klarte å holde 1–1 ved pause etter at Stord fullstendig hadde dominert omgangen. Varegg overtok imidlertid i andre omgang. Stord falt merkbart av i slutten av kampen og Varegg kunne med noe mer beslutsomt løperspill ha vunnet mye mer. Det var likevel godt å ha to mål å gå på til returkampen på Stord.

Der ble det 1–0 i Vareggs favør. Den store roen i forsvaret reddet nok laget for et baklengsmål i første omgang. Da var Stord i lange perioder aggressiv og kunne lett ha scoret. Vareggs ettmåls ledelse var ikke helt fortjent. ROLF ANDERSEN scoret ved at ballen forandret retning etter å ha vært borte i en Stordspiller.

Men dette året var marginene på Vareggs side og laget kunne med to seire forberede seg til 2. divisjon i 1975. «Dette har jeg ventet på i 15 år», sa lagets trener og tidligere Vareggback TERJE BREISTEIN. Det var det mange Varegg-gutter som hadde gjort.

For Varegg ble det nå to sesonger i 2. divisjon, som besto av ti klubber. Det startet dårlig det første året, og laget var med i bunnstriden i store deler av sesongen. Tap i Steinkjer første kampen 3–0 etter dårlig spill. Senere tap mot blant andre Ålesund 6–0, Bryne 4–1 og Frigg 4–1. Som før manglet laget en goalgetter og derfor ble de jevne kampene avgjort i motstandernes favør.

På slutten av sesongen kom imidlertid to gode seire, 5–0 mot Florvåg og 6–0 mot Sunndal. Begge disse lagene rykket ned.

Nivået er jo selvsagt en del hardere jo lenger opp en kommer i divisjonene. Ledelsen var klar over det, men samtidig hadde den regnet med at laget skulle klare å holde seg i 2. divisjon etter et stabiliseringsår. Det skjedde ikke, og laget rykket ned igjen med bunnplass i 2. divisjon i 1976.

I denne perioden hadde laget fått en rekke nye faste spillere som skulle få stor betydning, de to goalgetterne GEIR SVENDSEN fra Fjellkameraterne og vår egen BJØRN FRANTSEN. Dessuten ikke minst de to som har flest kamper for Varegg gjennom tidene, målvakten PER GUNNAR FRANTZEN med 474 kamper og AUDUN FOSSE med 527.

Laget holdt seg i toppen av 3. divisjon etter nedrykket og ble nr to i 1977 og nr tre i 1978. Så ble det seier i 1979 med 27

poeng mot Fana – som gjorde en sterk serieinnspurt – og Ny-Krohnborg og Tornado som alle hadde 24 poeng. Men Varegg klarte ikke å kvalifisere seg mot Kopervik. Det ble tap på Fana Stadion med 3–2 og i Kopervik med 1–0.

Dermed ble det en ny sesong i 3. divisjon med ny serieordning. Nå var også lag fra Rogaland med og serien besto av tolv klubber. Det var slutt med kvalifisering. Heretter rykket 3. divisjonsvinnerne direkte opp. Før nest siste serierunde ledet Sola med ett poeng. Varegg vant sin kamp mot Fana og Ny-Krohnborg holdt Sola til 0–0 på Krohnsminde. Dermed lå Varegg og Sola likt med 31 poeng før siste serierunde. Varegg hadde imidlertid bedre måldifferanse – 22 plussmål mot Solas 16.

I siste serierunde var Vigør motstander på Krohnsminde. BJØRN FRANTSEN scoret kampens eneste mål i det syttiende minuttet etter et enormt Vareggpress. Så begynte nervene å komme i ulage, og de siste femten minuttene ble ulidelig spennende for de 1500 Vareggpatriotene. Vigør var flere ganger nær utligning. Tilskuerne ble hele tiden underrettet om at Sola ledet sin hjemmekamp, så det ble noen spennende minutter.

Varegg hadde alltid slitt med å slå rogalandslagene i kvalifiseringskamper, men når lagene nå kom i samme serie slo klubben de fleste av sine motstandere både ute og hjemme. Målet til BJØRN FRANTSEN var nok. Varegg var atter en gang i 2. divisjon.

Vareggs resultater i den første samlede 3. divisjon som besto av 12 klubber

26.04	H	Ålgård	4–1	03.08	B	Ålgård	0–0
03.05	B	Stavanger IF	1–2	09.08	H	Stavanger IF	2–0
10.05	B	Sola	1–1	16.08	H	Sola	4–1
15.05	H	Åkra	1–0	23.08	B	Åkra	2–2
18.05	B	Ulf	1–4	30.08	H	Ulf	4–1
26.05	H	Sandviken	3–1	06.09	B	Sandviken	3–2
31.05	B	Ny-Krohnborg	1–1	13.09	H	Ny-Krohnborg	2–0
07.06	H	Klepp	4–0	20.09	B	Klepp	0–1
14.06	B	Vigrestad	3–2	27.09	H	Vigrestad	1–3
24.06	H	Fana	2–2	05.10	B	Fana	0–2
28.06	B	Vigør	2–1	12.10	H	Vigør	1–2

Budsjettet for fotballgruppen hadde ligget i underkant av kr 300.000 de siste årene. For sesongen 1981 ble det budsjettert med kr 600.000. Etersom det var flere reiser til Nord-Norge ville reiseutgiftene ligge rundt 250.000. Dette var beløp laget ikke hadde vært i nærheten av tidligere. Det viste seg da også at året brakte et større underskudd i fotballgruppen.

Nå var spillere som CHRISTIAN HETLØEN og TROND TØTLAND

Bak fra venstre: KJELL STEFFENSEN (trener), MORTEN LANGAAS, PER BJØRGÅS, KNUT BERGE, AUDUN FOSSE, ATLE SIMONSEN, BJØRN FRANTSEN, GEIR SVENDSEN, JOHANNES GJESDAL og JAN ØSTENSTAD. Foran fra venstre: ATLE ELIASSEN (trener), ROLF ANDERSEN, GUNNAR BØE, ERIK MIKKELSEN, PER GUNNAR FRANTZEN, LEIF JORDAL, CHRISTIAN JUUHL og JOSTEIN KVAMME.

Idrettslaget Vareggs arkiv

kommet til klubben. TROND hadde tidligere vært guttespiller hos Varegg og var tilbake i moderklubben. De to teknisk gode spillerne gjorde sammen med resten av guttene Varegg til et fargerikt lag, som skapte store overskrifter og god fotballunderholdning.

Sesongen 1981 kom det flere spillere over fra andre bergensklubber og en del nye studenter. Da treningen startet for sesongen stilte førti karer. Tallet ble selvsagt redusert etter hvert. En del av de faste spillerne som hadde jobb ble også kjøpt fri fra arbeid et par ganger i uken. Det ble en rekke treningskamper. Lysekloster kunstgress var en ettertraktet kamp- og treningsbane.

Det skjer ikke ofte at et lag forlater banen midt i en kamp. Men i en kamp på Lysekloster mellom Varegg og Brann stilte

Klubber	Vår	Høst	Slutt-tabell 1981						
Steinkjer	H 1-2	B 1-7	Sogndal	22	12	7	3	44-14	31
Kristiansund	B 2-1	H 0-0	Molde	22	12	9	3	41-20	29
Mjølner	H 1-1	B 5-1	Mo	22	8	11	3	33-20	27
Mo	B 1-1	H 2-2	Sunndal	22	6	11	5	25-26	23
Sunndal	H 5-0	B 2-4	Varegg	22	7	9	6	31-35	23
Sogndal	B 2-1	H 0-1	Mjølner	22	5	12	5	24-30	22
Bergsøy	H 1-0	B 1-1	Bodø-Glimt	22	5	11	6	24-24	11
Tromsø	B 2-0	H 0-0	Steinkjer	22	8	5	9	25-28	21
Bodø-Glimt	H 1-1	B 1-4	Kristiansund	22	5	10	7	27-31	20
Molde	B 0-0	H 1-7	Tromsø	22	4	9	9	12-28	17
Nessegutten	H 1-1	B 1-0	Nessegutten	22	3	10	9	25-38	16
			Bergsøy	22	5	4	13	22-39	14

ikke Brann opp i annen omgang. Riktignok ledet Varegg 2–1 ved pause og 1. divisjonslaget hadde ikke sitt beste mannskap med, men det var likevel en merkelig oppførsel.

Sesongen startet med et ufortjent tap på Krohnsminde. Steinkjer vant 2–1 etter at vi hadde hatt flere klare målsjanser og et brent straffespark.

Etter halvspilt serie lå imidlertid Varegg på en tredjeplass etter å ha slått lag som Tromsø og Sogndal, som vant serien.

«Varegg gleder fortsatt mest», skrev bergenspressen, og fortsatte med at laget fortsetter å imponere.

«Gjengen fra Hødden har ikke tapt en kamp siden de unødvendig ga bort seieren i seriepremieren mot Steinkjer».

«Endelig fikk vi sjansen til å spille fotball», sa Åge Hareide etter kampen i Molde.

«Varegg er så avgjort det mest sympatiske og spillemessig det beste laget vi har møtt i år, og jeg tror dette mannskapet virkelig har fremtiden foran seg»

Dette året spilte Varegg en rekke underholdende og spennende kamper. Tilskueroppslutningen var bra. I en dramatisk 2.rundekamp i Haugesund utlignet Vard i siste minutt slik at det ble ekstraomganger og omkamp i Bergen. Og omkampen ble like dramatisk og spennende. Vard vant 3–2 etter nye ekstraomganger.

Pressen uttalte da at:

En får si og mene hva en vil om Varegg og lagets unge spillere: Dramatisk og hendelsesrikt er det alltid når laget er i aksjon.

– Vi taper ikke tre ganger i samme sesong for Varegg, sa Sogndals SVEIN BAKKE foran returkampen etter at laget hadde tapt hjemmekampen 2–1 og treningskampen på Fana Stadion før sesongen med 3–2.

Han viste seg å være sannspådd. Sogndal vant 1–0, ble til slutt avdelingsvinner og rykket opp i 1. divisjon. Som en ser av resultatene ble det to store nederlag, men ellers må vel dette sies å være den beste sesongen klubben har hatt i 2. divisjon.

1981 sluttet med en morsom og uhøytidelig fotballkamp der Varegg tapte 4–3 for Brann.

DEN STORE NEDTUREN

DET BLE STILT STORE FORVENTNINGER til Varegg i 1982. En rekke toppklubber sto i kø for å få treningskamper før sesongstart. Men sesongen skulle ikke bli som forventet. Varegg fikk problemer med klubber som laget året før var jevn gode med og hadde slått klart. Det ble imidlertid et dramatisk sluttspill. Den 19. september, i nittende serierunde slo Varegg serieleder Steinkjer på Krohnsminde med 2–0. Det ble mange gratulasjoner til Vareggspillerne fra de fleste av Brannguttene som var tilstede. Etter Vareggs seier lå nå Brann likt i poeng med Steinkjer.

Etter kampen uttalte Steinkjers trener BILL FOULKES:

Når vi først skulle tape en seriekamp igjen, gleder det meg at det skjedde nettopp for Varegg... Det er ikke mange av lagene i avdelingen som spiller så god fotball. Det ville være forferdelig om de rykker ned, men det tror jeg ikke de gjør.

Varegg hadde ikke tapt på hjemmebane siden 23. april, og lå nå på sikker plass i serien. Men så begynte den store nedturen. Laget fikk to store tap på utebane, 6–0 mot Mo IL og 5–0 mot Vidar. Dermed var laget klart for nedrykk. Varegg hadde da ikke vunnet én eneste kamp på utebane, og kun spilt én uavgjort – nemlig mot Brann, 1–1.

På hjemmebane hadde Varegg seks seire, tre uavgjorte og ett tap mot Vard (2–1) til den siste serieomgangen 10. oktober mot Brann. Dette skulle bli kampen hvor overskriftene ble store, og det ikke bare i bergenspressen. Grunnlaget for interessen var at Steinkjer og Brann lå likt i poeng, mens Steinkjer hadde en langt bedre målforskjell enn Brann. Vanligvis var jo kampene mellom Brann og Varegg jevne og uten de store resultater. Dermed regnet nok Steinkjer seg sikker på å vinne serien og dermed rykke opp i 1. divisjon dersom de vant sin siste hjemmekamp.

Det skulle imidlertid gå annerledes. Brann slo Varegg 9–1. Med dette resultatet slo Brann Steinkjer med to mål og var dermed klar for 1. divisjon. Da Steinkjers kamp på Gullbergaunet var ferdig, ledet Brann med 7–1 og Steinkjer var i 1. divisjon. Brann gikk så i de to siste minuttene opp til 9–1 og var med ett i 1. divisjon.

Dagbladet kalte Branns målfest for en skandale. Steinkjers oppmann EINAR ASP mente dette måtte ha vært avtalt spill og treneren BILL FOULKES, som få uker tidligere hadde rost Varegg,

mente at vi fortjente å bli ekskludert. Steinkjerspillerne uttalte at Brann fikk de minuttene og målene de skulle etter at de hadde hørt resultatet for Gullbergaunet. To bergenslag og dommer fra samme by, klart at dette var avtalt.

Det var nok bittert for Steinkjer å tape med 42–20 i mål mot Branns 44–21, men det var lite hyggelig for Vareggs ledere og spillere å bli beskyldt for å være korruperte. Lagets tillitsmenn fikk i etterkant anonyme trussel- og sjikanebrev.

At Vareggs trener, tidligere Brannspiller ATLE BILSBACK, også ble tillagt usportslige hensikter gjorde ikke saken bedre. Varegg spilte selvfølgelig en dårlig kamp. Etter at alt på forhånd lå til rette for at det skulle bli seier over Brann, skjedde det som enkelte ganger skjer, at alt går imot en. At alle Vareggspillere og ledere var skuffet er én ting. Men alle de beskyldninger som ansvarlige pressefolk og vanligvis edruelige fotballfolk ila Varegg var en større byrde å bære.

Steinkjers ledere glemte at de tapte med samme sifre for Brann i 1978, og at de i 81-sesongen slo Varegg, som var sammen med Steinkjer i toppen av 2. divisjon, med 7–1. Fotballen kan i en del tilfeller være veldig rund, og det var den i denne kampen til fordel for Bergens beste lag gjennom tidene, Brann.

Så ble det et nytt år i 3. divisjon, en serie som ble meget jevn. Varegg ledet med to poeng etter halvspilt serie, foran Os, Sola, Sandviken, Ny-Krohnborg og Vigør, som alle hadde samme poengsum.

Dette året hadde Varegg valgt ikke å reise på treningsleir. Spillerne fikk trene hjemme og lade opp. Høstsesongen ble god, og Varegg vant serien foran Sola, mens resten av bergenslagene falt noe av.

Dermed var klubben på ny i 2. divisjon.

Mens Brann i perioder var et opp/nedrykkingslag mellom 1. og 2. divisjon, var Varegg blitt det samme mellom 2. og 3. divisjon. I 1983-sesongen var de to lagene atter blitt motstandere i samme avdeling.

Vareggs spillerstall besto av tjueto spillere. Tilgangen av spillere utenfra var nå blitt mye større, og i gruppen var det bare seks spillere som hadde gått gradene innen klubben. Bare fire av dem var med på laget. «Innvandrerne» hadde overtatt de fleste plassene.

Varegg var kommet inn i karusellen med kjøp og salg, og enkelte spillere lå i 50 til 100.000 kroners klassen. Dette måtte til, mente man, for å opprettholde laget status innen bergensfotballen.

Etter hvert som sesongen viste seg ikke å gi de forventede resultater, ble det noe uro i gruppen. Det førte til noe frafall. Samtidig var enkelte spillere skadet, og laget sto dårlig rustet til høstsesongen. Det var ikke våre egne som skapte uroen. Det var de nyinnkjøpte.

En spiller nektet å være med som reserve. Han mente seg forbigått og hevdet at han var kommet til Varegg for å spille fotball, ikke for å sitte på reservebenken. En del av spillerne hadde et noe høyt selvbilde, og det ble ikke den samhörigheten i laget som må til hvis man skal få gode resultater.

Etter fem spilte kamper uten tap lå laget på fjerdeplass sammen med Brann, men hadde vanskeligheter med å score, hvilket har vært Vareggs store svakhet gjennom de fleste år. Så tapte laget for Sunndal hjemme med 1–0, og få dager senere mot Lyngbø i første runde i cupen med 2–1. Deretter fulgte seks tap, og etter halvspilt serie lå laget sist.

Sommeren ble brukt til treningsleir i Eastbourne. Reisen med Venus til Newcastle ble lang. Skipet hadde visstnok fått en trål i propellen, og ti timer etter ruten steg guttene i land. De hadde stor tro på at høsten skulle gi flere poeng og dermed redde plassen i serien.

Stor glede. Mål er sikkert scoret.
Idrettslaget Vareggs arkiv

Men nei. Atter viste det seg at laget ikke var godt nok. Varegg ble nest sist, og fra 1985 var vi igjen i 3. divisjon.

Med ny trener og 21 spillere i stallen skulle laget hurtigst opp igjen. I denne stallen var blant andre AUDUN FOSSE, BJØRN FRANTSEN og brødreparet MORTEN og ERIK MIKKELSEN. Alle fire hadde gått gradene fra småguttelaget og opp til A-laget. Spesielt de tre første har hatt en lang og god karriere. Etter nedrykket mistet laget en del sentrale spillere, men den nye treneren mente at laget sto godt rustet for en ny sesong.

Det begynte godt med fire seire i startfasen. Vi slo Lyngbø 3–1, Os 5–1, Ny-Krohnborg 2–0 og Egersund 5–0, med et ekte hat-trick av GEIR SVENDSEN i den siste kampen.

Det var dette året Fyllingen begynte å gjøre seg gjeldende i 3. divisjon. I den første kampen ble det uavgjort – en thriller med mange mål. Hvem skulle bli byens nest beste lag i seriekamp?

Varegg, som også konkurrerte om seriemesterskapet, vant med 4–3. Spesielt Vareggs mål til utligning 2–2 var en perle. Årets flotteste mål, et brassespark med ryggen til mål fra tolv meter av JAN RUNE SKORPEN. Ballen føk inn i vinkelen i en kamp som bød på massevis av målsjanser for begge lag.

Serieoppsettet for 3. divisjon hadde for første gang med lag fra Møredistriktet. Ny konkurrent i divisjonen var nå også Åsane, som skulle vise seg å bli Vareggs hardeste konkurrent til avdelingsmesterskapet. Ny-Krohnborg og Fyllingen var også med i tetstriden hele året. De fire bergenslagene tok de fire første plassene i divisjonen ved sesongslutt.

Klubber	Vår	Høst	Slutt-tabell 1984							
Harstad	H 0–0	B 1–1	Brann	22	14	4	4	61–28	32	
Nessegutten	B 1–1	H 4–0	Vidar	22	12	7	3	44–27	31	
Hødd	H 0–0	B 2–2	Mjølner	22	10	7	5	32–23	27	
Mo IL	B 3–1	H 2–0	Tromsø	22	11	4	7	46–33	26	
Sunnal	H 0–1	B 2–2	Steinkjer	22	9	5	8	28–37	23	
Steinkjer	B 0–3	H 0–2	Hødd	22	7	6	9	30–29	20	
Mjølner	H 0–2	B 0–1	Haugar	22	7	6	9	29–30	20	
Vidar	B 0–6	H 1–2	Harstad	22	7	6	9	28–36	20	
Brann	H 1–3	B 1–5	Sunnal	22	6	8	8	33–42	20	
Tromsø	B 1–3	H 1–5	Mo IL	22	6	7	9	28–32	19	
Haugar	H 3–3	B 1–1	Varegg	22	3	8	11	24–44	14	
			Nessegutten	22	3	6	13	20–42	12	

STORE PLANER

REMTIDSPLEANENE BLE LAGT på årsmøtet etter 1985-sesongen. Det skulle på sikt bli slutt med å være et såkalt kjøpelag. Det skulle satses mer på å utvikle klubbens egne talenter i de yngre årsklasser. Men mange av talentene fra begynnelsen av syttiårene og fram til 85 hadde ingen ønsker om å øke treningsmengden til det nivået som trengtes for den som skulle spille i Vareggs A-gruppe, og hadde ingen ambisjoner om å spille 2. divisjonsfotball. Enkelte andre gode talenter har forlatt klubben i gutte- og junioralderen til fordel for andre klubber som har bedre tilbud på juniorsiden.

Ifølge handlingsplanen skulle Varegg bli blant Norges tyve beste klubber. Det vil si et etablert, godt 2. divisjonslag. Om fundamentet var godt nok på leder-, økonomi- og spillersiden kunne bare fremtiden vise. Der var nok av røster som mente at denne handlingsplanen kom for sent. Alle var imidlertid enige om at noe måtte gjøres.

Varegg hadde hatt noen år med underskudd i fotballgruppen. Det var derfor viktig å skape et økonomisk grunnlag for lagets målsetting. For å klare det, måtte man velge personer inn i gruppen som hadde som sin hovedoppgave å skaffe utenomsportslige midler.

Det ble søkt om å få tildelt indre bane på Skansemyren til fotballtrening. Søknaden ble enstemmig avvist i Kontaktutvalget for idrettslagene i Bergen. Grunnlaget for søknaden var at Varegg ville trene på gress, noe som var mangelvare i bergensfotballen og et problem for Varegg i mange år.

Var sesongstarten i 1985 god, ble den enda bedre denne sesongen med syv seire innledningsvis og fire uavgjorte kamper og første plass med 18 poeng foran sommeren. Ettersom det var

Slutt-tabell 1985						Slutt-tabell 1986							
Djerv 1919	22	13	6	3	48-21	32	Varegg	22	14	6	2	49-22	34
Varegg	22	13	5	4	49-27	31	Åsane	22	12	4	6	45-20	28
Figgjo	22	13	4	5	52-26	30	Ny-Krohnborg	22	12	3	7	42-29	27
Ny-Krohnborg	22	12	4	6	46-26	28	Fyllingen	22	11	4	7	40-27	26
Fyllingen	22	11	5	6	44-24	27	Hareid	22	8	9	9	31-24	25
Randaberg	22	6	8	8	31-30	20	Langevåg	22	9	5	8	26-28	23
Buøy	22	6	8	8	31-34	20	Os	22	9	3	9	31-26	21
Klepp	22	9	2	11	28-39	20	Skarbøvik	22	9	2	11	35-38	20
Os	22	3	11	8	31-46	17	Florø	22	8	4	10	27-40	20
Sandviken	22	5	6	11	25-40	16	Stryn	22	7	5	10	29-38	19
Lyngbø	22	4	4	14	29-63	12	Ørsta	22	4	6	12	21-42	14
Egersund	22	4	3	15	23-59	11	Valder	22	1	5	16	12-54	7

måltørke i treningskampene, var en noe betenkt før seriestart. Nå var for alvor drabantbylagene begynt å konkurrere ut de mest etablerte 3. divisjonslagene innenfor Bergens gamle bygrenser.

Første kamp var borte mot Florø. Resultat 4–1. Så spilte vi mot Valder, 2–1. Deretter kom en ny thrillerkamp mot Fyllingen, som ledet tre ganger men som til slutt måtte gi Varegg seier med 4–3, samme resultat som i sluttkampen fra 85-sesongen. Deretter Langevåg 2–0, Ørsta 4–1, Ny-Krohnborg 1–0 og Skarbøvik 2–0.

Åsane, som i sin første 3. divisjonssesong hadde overrasket med flotte resultater og scoret i hver kamp, klarte ikke noe i kampen mot Varegg. Bergens Tidende slo fast at Varegg var klart bedre enn Åsane gjennom hele kampen og at laget burde ha vunnet en klar seier. I annen omgang hadde ikke Åsane en eneste målsjanse. Returkampen 8. september ble en jevn forestilling som Varegg til slutt vant med 2–1 etter scoring av GEIR SVENDSEN og BJØRN FRANTSEN. Det viktige andre målet til FRANTSEN plasserte laget seks poeng foran Åsane, og Varegg var nærmest regnet som klar for opprykk. Den samme spilleren scoret jo det viktige målet forrige gang mot Vigør.

Ellers kunne man gjennom sesongen lese avisoverskrifter som:

«For knepen Vareggseier», «Umulige Varegg», «Maskinlaget Varegg», «Dominerte fullstendig» og «Varegg fikk dommerhjelp».

Den siste tittelen referer seg til maktoppgjøret mot Ny-Krohnborg da de ledet med 1–0 til det sto igjen ti minutter. Da ble Varegg etter de flestes mening urettmessig tildelt et straffespark like etter at Ny-Krohnborg ikke fikk straffespark på et klart frispark på motsatt banehalvdel. Det ble ikke enkelt for dommeren. Guttene fra Danmarks plass greide ikke å slå sine rivaler i en jevn kamp hvor resultatet var rettferdig etter at lagene hadde dominert hver sin omgang.

I den gode perioden på våren fikk likevel laget en liten nese styver. Det ble tap i cupens første runde dette året også, denne gang mot Os på Kuventræ. Sifrene ble 2–1.

Lagets første serietap kom i returkampen mot Fyllingen, 1–2 på Fana Stadion. Varegg dominerte store deler av kampen, men lagets offsidetaktikk fungerte ikke, og dermed ble det tap.

DYSTRE SPÅDOMMER

SESONGEN 1987 BEGYNTE som så mange andre sesonger med en rekke gode treningskamper med klare seire. Fotballgruppen fikk tolv nye spillere dette året, av dem fem fra egen juniors-tall, TOMAS BERGESEN, ROAR FREDRIKSEN, TORD HATLAND, JARLE NORD og JAN NORDVIK. Det var mange år siden sist såpass mange gode spillere fra egne rekker fikk plass i A-stallen. Av de fem har JAN NORDVIK vært en av lagets støttespillere helt fram til 1994.

I henhold til fremtidsplanene ble det denne sesongen investert rundt 150.000 kroner i kjøp av spillere. Det er ikke lett å spå hvordan sesongen skal bli om man tar utgangspunkt i treningskampene. Etter å være blitt rundspilt av Åsane med 0–4, ha spilt uavgjort 0–0 og så 0–2 mot Os, ha tapt for Ålesund 2–1 og spilt uavgjort mot Hødd i en turnering på Vigra, var ikke utsiktene for sesongen god, selv om uavgjort mot Brann lyste noe opp.

Denne sesongen trådte tre-poengregelen for vunnet kamp i kraft. I tillegg var det en prøveregel; ved uavgjort ved kampslutt skulle kampen avgjøres ved straffesparkkonkurranse. Vinneren fikk et ekstra poeng.

Sesongen startet bra med en uventet 2-1 seier over Viking i Stavanger der hjemmelaget ikke hadde en målsjanse før etter sytti minutter. Etter å ha blitt rundspilt av Vard store deler av kampen, vant likevel Varegg med 2–1 etter meget godt forsvarsspill. Så kom det første tapet mot Odd med 2–0. Tre nye to-måls tap fulgte før laget spilte uavgjort mot Djerv 1919 og vant straffesparkkonkurransen slik at det fikk to nye poeng.

Ved halvspilt serie lå Varegg sist med fattige ni poeng. Avisoverskriftene var ikke oppmuntrende.

«Bare poengene gledet», «Varegg famler i blinde», «Varegg uten appell», «Hårreisende svakt».

Siste overskrift henspeiler på en artikkel der journalisten skrev:

Sammen med 314 betalende tilskuere kastet vi bort hele lørdags-ettermiddagen med å bivåne et Varegglag som var totalt uinteressert i å spille fotball. Med innstillingen laget la for dagen i kampen mot bunnlaget Raufoss, kan Varegg allerede nå begynne å finsikte tabellen i 3. og 4. divisjon for å bli dus med navnet på de lagene de skal spille mot neste år.

Varegg ble sist i årets 2. divisjon etter tjueto kamper der de bare vant de to første. Resten av sesongen bød på fem uavgjorte kamper og femten tap. Laget endte på sistede plass og rykket ned i 3. divisjon. Det skulle vise seg at journalistens dystre spådommer kom til å gå i oppfyllelse.

For svakt Varegg

AV TOM R. HJERTHOLM OG PER E. HEKKELSTRAND

Nytt Varegg-tap

AV ERIK THIME

STAVANGER: Varegg måtte nøye seg med ett mål og null poeng da laget mandag tapte 2-1 for nyopprykkete Randberg på deres hjemmebane utenfor Stavanger.

Blant annet noterte vi et hardt skudd i stolpen i begynnelsen av 1. omgang. Der Christian Hetleøen som eneste bergensernes eneste Etter til del sommel i lagets forsvar fikk i godt treff på ballen, og berg-keeperen Pål kunne ikke gjøre noe hardt skuddet. Det er tydelig at friskt fra

Fiasko 3

AV JOHN HAAKON WENDT

Randberg (BA): Varegg tapte 2-1 for Randberg i en kamp der lagene hadde hver sin omgang. Varegg

FOTBALL

FOTBALL

Randberg-Varegg 2-1 (0-1)
0-1 37. min. Roar Andersen
1-1 65. min. Knut Nordgren
2-1 78. min. Terje Madland (str.)

ns beste: Bjørn E.
It, Varegg
abergs beste: Frank In-
tsen
ort: Christian Hetleøen.
ort: Erik Tangen, Ran-
ommer: Carl H. Hana,
KFUM/Stavanger, middels
Tilskuere: ca. 200

Varegg-farvel

Randberg (0-1)
Randberg Stadion
3. div. avd. C
Mål: 0-1 Christian Hetleøen (35.), 1-1 Knut Nordgren (66.), 2-1 Terje Madland (str.) 79.

pusierte... blikk. Positi... tid at laget... vilje. Med s... burde nem... av Christ...

Varegg-problemer

FOTBALL

helt til 14 minutter gjenstod kampen for dagens første seier kom. Erik Tangen ble fint gjennomspilt av sine rekkekamerater og alene med Morten Mikkel...

Varegg sluknet

Varegg-nederlag

AV JAN PETTER OPPEDAL

Haugesund: — Jeg må innrømme at vi tapte for et bedre lag i dag, måtte Varegg-trener Otto Natland innrømme etter at Varegg hadde tapt det viktige toppoppgjøret mot Djerv 1919 i går kveld. — Det var starten på 2. omgang som knekket oss.

— Skjerp deg, Geir Svendsen!

Fotball

Djerv 1919-Varegg 1-0 (0-0)
3. div. avd C, Haugesund stadion
Mål: 1-0 Bent Johan Jacobsen (70.)
Gull kort: Tøger Tøssebro, Varegg
Dommer: Egil Hermansen,

Fotball

Varegg... igjen... shåpet v 1919 ller tid Djerv når nge-har og et p t

ertid huske at det er Djerv 1919 og Varegg opprykkkampen står mellom. Bak lurer Bjarne Berntsens Friggio som med sitt gode målforhold fortsatt er med i bildet. De er imidlertid avhengig av solid hjelp fra Klepp og Fyllingen for at opprykks drømmen skal gå i oppfyllelse.

På 80-tallet gikk det verre og verre.

1988 ble nok ett år med tilbakegang. Flere av innflytterne var kommet godt over middagshøyden av sin karriere. De hadde vel heller ikke det riktige hjertet for Varegg. Dermed la flere av dem opp eller trappet ned. Enkelte nye spillere kom jo inn i gruppen, men sesongen som helhet ble en enda større nedtur for Varegg enn forrige års. Innstillingen til flere av de gjenværende spillerne var også negativ og ble sterkt kritisert av lederne.

Laget måtte spille fem kamper før det fikk sitt første poeng i 2–1 seieren over Åkra. Også midt i sesongen kom det noen poeng, men i innspurten ble det lite. Varegg endte nest sist og rykket ned i 4.divisjon.

STADIG VERRE

1988 VAR DET FÅ LYSPUNKTER. Ett av dem var da laget slo ut Åsane i første runde med 3–2. I annen runde ble det en ny målorgie á la 1982. Laget tapte nok en gang med 9–1 for Brann etter å være blitt rundspilt. Etter å ha vært oppunder, og i perioder helt på høyden med, de beste lagene på Vestlandet gjennom førti år, var Varegg nå et lag i fritt fall.

I 1989 skulle laget stabilisere seg og begynne oppbyggingen av et nytt lag. Vi endte på en 5. plass, noe imidlertid flere av spillerne ikke syntes var godt nok, og frafallet i fotballgruppen fortsatte.

Dermed ble 1990-sesongen håpløs. Varegg led nå samme skjebne som mange andre gamle storklubber i Bergen og landet for øvrig som har satset på spillere utenfra. Det ble et nytt nedrykk.

Det skulle bli verre. Året etter falt laget helt sammen og ble sist i 4. divisjon. Divisjonen var dette året utvidet til tretten klubber da Brann kom inn med sitt annet lag. Varegg hadde i løpet av få år falt ned fra 2. til 5. divisjon.

Så ble vi likevel reddet av gongongen. Fjerde divisjon hvor også Sunnhordland var med, skulle nå bestå av to avdelinger. Det sparte Varegg for forsmedelsen med å rykke enda lenger ned i seriesystemet. Kontrakten i 4. divisjon ble fornyet.

Klubbens egne gutter og andre spillere fra distriktet begynte nå å etablere seg i større antall på A-laget. I 1991 klarte det en fjerdeplass, og etter fire år i 4. divisjon ble det opprykk til 3.

Alle 3.divisjonskampene går på gress, og lagene får tildelt treningstid på gress. For mange spillere gjør dette det attraktivt å

delta. Derfor kom det enkelte nyinnmeldelser, og laget klarte en hederlig tredjeplass i 1993, hvilket inspirerte lederne til å satse noe mer for 94-sesongen. Det ble «importert» og leiet en del spillere, blant annet noen som ikke fikk plass i Åsanes A-tropp, et lag som nå var på topp innen bergensfotballen, slik Varegg tidligere hadde vært.

Vårsesongen ble ikke så bra. En treningsleir på Sørlandet gjorde tydeligvis godt, for det ble poeng om høsten. Laget var med helt i toppen sammen med Florvåg men tapte i innspurten for Nest-Sotra. Varegg spilte mange gode kamper denne høsten. Det var nesten slik at gamle-guttene begynte å kose seg på kampene igjen. Blant de tidligere spillerne som la ned et godt arbeid på leder-siden i fotballgruppen etter nedrykket i 1987, og når det buttet imot som verst, var AUDUN FOSSE, TERJE RISA, og ikke minst GUNNAR BØE og KNUT BERGE.

1995 bød på ny nedtur. Med nesten den samme spillerstallen som holdt på å rykke opp i 2. divisjon, ble Varegg på ny degradert til 4. Og i 4. divisjon er laget fortsatt i sin jubileumssesong.

TRENINGSFORHOLDENE

GJENNOM ALLE ÅR har treningsforholdene vært en belastning for spillere, trenere og ledere. Som mange andre bergenslag har Varegg vært avhengig av kommunale baner, og det har ikke alltid vært problemfritt. Bergenslagene, med unntak av Brann, har alltid hatt et dårligere tilbud på treningsbaner enn klubber fra andre distrikt som lagene har konkurrert mot. De har da også de fleste årene måtte søke utenfor Bergen for å få tilfredsstillende baner til treningskamper før sesongstart.

Treningsmetodene har også endret seg gjennom årene. Til å begynne med gikk det med trening i gymnastikksalen på Rot-haugen skole, med musikk til trenerens egen Tandberg bånd-spiller, five-a-side og med løpetrening i Fjellveien til slutt. For å få avveksling i treningen ble det i sekstiårene også arrangert håndballturneringer for fotballagene i Bergen.

Først ut i sekstiårene ble det vanlig med mer fotballtrening på Christinegård i all slags vær. I tillegg hadde man løfting av sand-sekker og intervall-trening i gymnastikksalen.

Fra syttiårene og til i dag har det stort sett bare vært utetrening. Vintertreningen var tre ganger i uken, men den økte i slutten av sekstiårene og utover i 70 årene til fem felles økter i uken. I disse årene begynte en også å kjøpe tid i haller. Det gikk mange turner-

På tur med «STATSRAAD LEHMKUHL». Fra venstre: ALF WILHELMSEN, REIDAR THORMODSEN, AUDUN FOSSE, JAN JØRGENSEN og BJØRN FRANTSEN.

Idrettslaget Vareggs arkiv

inger i Haukelandshallen, som ble åpnet i 1970, og Varegg vant flere av dem.

På alle lag i alle år har det vært en del spillere som har trent mer enn vanlig opplegg. Spesielt en gruppe i begynnelsen av sekstiårene hadde en høy treningsaktivitet. Disse spillerne beholdt interessen til langt ut i syttiårene, og ble blant de fremste i en tiårsperiode.

Lysekloster Kunstgress kom rundt 1980 og ble i en periode en aktiv kamparena for Varegg, inntil en del ble skadet på grunn av underlaget. Det ble spilt en rekke turneringer og kamper på vinterstid, og det var nå blitt alminnelig å spille kamper hele året, mens en fortsatt måtte søke etter treningsmuligheter på samme måte som i sekstiårene. I flere år på rad gikk mange privatkamper på Fana Stadion, men leien økte så kraftig at det ble for dyrt for de enkelte klubbkassene. I tillegg viste det seg at banen ikke tålte belastningen.

De aller første årene trente A-laget på Christinegård og delvis på Møhlenpris lekeplass. Fra midten av femtiårene har Stemmemyren vært treningsarena. De periodene laget var i 2. divisjon og hadde Krohnsminde som hjemmearena fikk laget også tildele trening der når været tillot det.

Utover i sekstiårene ble det vanlig å dra på treningsleir. Fram til begynnelsen av åttiårene dro Varegg til byer som Arendal, Grimstad, Larvik, Sandefjord og Risør. Det ble ofte overnattet i campinghytter eller telt, i internater, på kursentre etc. Hoteller var ikke å tenke på grunnet lagets og spillernes økonomi.

Noen ganger var også treningsleirene kombinert med familieferie og badeliv. Enkelte ganger hadde man felles bespisning, men som oftest var maten noe den enkelte måtte holde seg med selv. Etter noen avstikkere til Kanariøyene og Eastbourne, er klubben i nittiårene atter tilbake på Sørlandet.

Vareggs annet lag, B-laget, var særlig i sekstiårene blant kretsens beste, og har i alt tatt åtte mesterskap. I en periode i åttiårene ble det i fotballkretsen opprettet en egen serie for ungdomslag, og laget var da ute av B-serien. De siste ti årene har Varegg stort sett hatt problemer med å stille lag, og har derfor spilt i lavere divisjoner for B-lag.

I syttiårene kom også Old-Boys-fotballen i gang. Varegg har de siste tjuefem årene vært en aktiv deltaker i alle klasser og fått en rekke gode plasseringer både i utendørs turneringer, i hallturneringer om vinteren og i spill om kretsmesterskapene. Mellom de gamle rivalene Nordnes, Ny-Krohnborg og Varegg har det vært utkjempet mange gode kamper.

Denne form for fotball har opp gjennom årene fått tre årsklasser. I klassen under femti vant Varegg en rekke kretsmesterskap i begynnelsen av nittiårene med spillere som var på A-laget tyve og tredve år tidligere.

DOMMERNE

VAREGGS FØRSTE KRETSDOMMER var PEDER JOHANNESSEN, som sluttet i begynnelsen av femtiårene, samtidig som FREDRIK BØDTKER begynte. BØDTKER satt også i dommerkomitéen.

I begynnelsen av sekstiårene satte Fotballkretsen i gang en større kampanje for å verve dommere. JAN BØDTKER ble i 1969 autorisert som Vareggs første forbundsdommer og var på Fotballforbundets elitedommersamling i 1970. Ut over i syttiårene fungerte han i flere sesonger som 2. divisjonsdommer. Etter noen hvileår kom han tilbake, og var kretsdommer fram til 1996. Han er den som til i dag har hatt Vareggs største dommeroppdrag. ROLF KLAUSEN og KJELL TOTLAND ble autorisert som forbundsdommere i 1970 etter å ha gått gradene i kretsen, og disse tre utgjorde omtrent halvparten av de dommerne som dømte de lokale 3.divisjonskampene i begynnelsen av syttiårene. Det var ikke til å unngå at TOTLAND som lagsformann og BØDTKER som fotballformann fikk mange hint når et kampresultat ikke ble som forventet for Vareggs konkurrenter. Men de løste sine oppgaver godt, og var gode representanter for dommerstanden.

Etter flere år med dommersatsing ble GEIR TOTLAND forbundsdommer i 1986 og fikk dømme 2.divisjon. Ti år senere kom RUNE ROSBERG etter. I jubileumsåret har Varegg dessuten to dommere i 3. divisjon, ASBJØRN OLSEN og TORGEIR ØINES.

I mange år var dommerne underlagt fotballgruppen, men på grunn av den økende aktiviteten ble de i 1991 egen gruppe med plass i lagets hovedstyre. Gruppen har i jubileumsåret sitt hittil første kvinnelige medlem, RAGNA MARIE WAAGØ. Med henne teller gruppen fjorten dommere.

AKSEL LARSEN og TROND JOHANNESSEN begynte sin dommergjerning i begynnelsen av syttiårene. Begge har betydd mye for den videre utviklingen av dommerne i Varegg. De klarte i mange år å skaffe nye kandidater, og begynte så smått med fellestrening fra Badstuen om vinteren. Det har utviklet seg til at dommerne i dag møtes to faste dager i uken mer eller mindre året rundt. Også dommere fra andre klubber kan møte, og de gjør det gjerne fordi miljøet blant Vareggdommerne er særdeles godt. En av dem som er kommet utenfra er LEIF HARKESTAD. Sammen med Vareggs ALBERT TVEDT, «ABBEN», har han gjort mye godt arbeid.

Vareggdommerne har i alle år også løst en rekke dommeroppgaver for klubbens privatkamper og i Vareggs egne turneringer.

KJELL TOTLAND i sytti og åttiårene og FRANK IVAR OLSEN og TROND JOHANNESSEN i nittiårene har fungert som dommerinstruktører i Fotballkretsen. FREDRIK BØDTKER var den første fra Varegg i kretsens dommerkomité. I 1969 ble JAN BØDTKER medlem, og ti år senere fulgte KJELL TOTLAND. Sistemann hittil er TROND JOHANNESSEN, som kom inn i komitéen i slutten av åttiårene. Både TOTLAND og JOHANNESSEN har hatt formannsvervet i dommerkomitéen i flere år, samtidig som de var medlemmer av Norges Fotballforbunds distriktsdommerutvalg for Vestlandet. Her var KJELL TOTLAND formann i seks år. Også JOHAN GIERTSEN var medlem av kretsens dommerkomité i slutten av åttiårene.

VAREGGS PLASSERINGER GJENNOM 50 ÅR

1946-47 vinner 1. div. (Landsdelsserien)	1963 nr. 3 3.divisjon	1981 nr 5 2. divisjon
1947-48 vinner 1. div. (Landsdelsserien)	1964 nr. 3 3. divisjon	1982 nr 11 2. divisjon
1948-49 vinner 1. div. (Landsdelsserien)	1965 nr. 3 3. divisjon	1983 vinner 3. divisjon
1949-50 nr. 3 1. div. (Landsdelsserien)	1966 nr 3 3. divisjon	1984 nr. 10 2. divisjon
1950-51 nr. 3 1. div. (Landsdelsserien)	1967 vinner 3. divisjon	1985 nr. 2 3. divisjon
1951-52 vinner 1. div. (Landsdelsserien)	1968 nr. 3 3. divisjon	1986 vinner 3. divisjon
1952-53 nr. 6 Hovedserien avd. A	1969 vinner 3. divisjon	1987 nr. 12 2. divisjon
1953-54 nr. 7 Hovedserien avd. A	1970 vinner 3. divisjon	1988 nr. 11 3. divisjon
1954-55 vinner Landsdelsserien	1971 nr. 3 3. divisjon	1989 nr. 5 4. divisjon
1955-56 nr. 8 Hovedserien avd. A	1972 nr. 3 3. divisjon	1990 nr. 13 4. divisjon
1956-57 nr. 3 Landsdelsserien	1973 nr. 6 3. divisjon	1991 nr. 4 4. divisjon
1957-58 nr. 2 Landsdelsserien	1974 vinner 3. divisjon	1992 nr. 2 4. divisjon
1958-59 nr. 3 Landsdelsserien	1975 nr. 5 2. divisjon	1993 nr. 3 3. divisjon
1959-60 nr. 4 Landsdelsserien	1976 nr. 10 2. divisjon	1994 nr. 3 3. divisjon
1960-61 nr. 3 Landsdelsserien	1977 nr. 2 2. divisjon	1995 nr. 12 3. divisjon
1961-62 nr. 4 Landsdelsserien	1978 nr. 3 3. divisjon	1996 nr. 8 4. divisjon
	1979 vinner 3. divisjon	
	1980 vinner 3. divisjon	

HOVEDSERIEOVERSIKT

Navn	Antall kamper				Navn	Antall kamper			
	52/53	53/54	55/56	Sum		52/53	53/54	55/56	Sum
THOMAS TOTLAND	14	14	14	42	KARL B. LILAND	7			7
THOROLF MONSEN	13	14	14	41	JAN KRISTENSEN	3	3		6
TORSTEIN JOENSEN	14	12	14	40	RAGNAR DE LANGE	2	2		4
PER FRANTZEN	12	14	14	40	OSVALD KÅRSTAD	3			3
JAN NOREVIK	10	14	14	38	PER HAG	3			3
FRITHJOF LAMPE	13	11	13	37	PER STEINSVIK	1		2	3
TORLEIV RISA	11	11	14	36	HÅKON HAMMERSLAND		3		3
REIDAR THORMODSEN	5	14	8	27	REIDAR ANDERSEN		2	1	3
INGE LANDSVIK	11	5	10	26	ARNE HAUGLAND		2		2
OLE SAGSTAD	14	7	3	24	ERLING JACOBSEN		1	1	2
REIDAR RASMUSSEN	5	4	13	22	REIDAR PETERSEN			2	2
TERJE STENSTVEDT	7	11	3	21	FINN B. PEDERSEN	1			1
THOROLF NESET		6	13	19	TERJE SKOGSTRAND			1	1
KJELL TOTLAND	5	5		10					

Sesongen 1952-53

03.08	Brann	B	1-1
10.08	Sarpsborg	H	1-2
24.08	Strømmen	B	0-4
07.09	Skeid	H	1-6
14.09	Årstad	H	3-4
28.09	Fredrikstad	B	0-7
12.10	Viking	B	1-1
03.05	Viking	H	2-3
10.05	Fredrikstad	H	1-0
14.05	Årstad	B	1-0
17.05	Skeid	B	0-5
25.05	Strømmen	H	3-2
03.06	Brann	H	1-2
07.06	Sarpsborg	B	1-2

Sesongen 1953-54

26.07	Skeid	H	3-3
02.08	Sandefj.	B	0-6
16.08	Viking	H	0-2
28.08	Nordnes	B	2-1
06.09	Asker	H	1-1
20.09	Larvik T.	B	2-3
04.10	Sparta	B	1-4
25.10	Sparta	H	0-2
02.05	Larvik T.	H	0-4
09.05	Skeid	B	0-2
16.05	Sandefj.	H	1-1
23.05	Viking	B	1-1
27.05	Nordnes	H	3-2
13.06	Asker	B	2-6

Sesongen 1955-56

31.07	Larvik T.	H	0-11
07.08	Viking	B	2-2
15.08	Brann	H	3-2
28.08	Rapid	B	3-3
18.09	Vålerengen	B	2-0
02.10	Odd	H	1-1
09.10	Larvik T.	B	0-2
16.10	Viking	H	1-1
23.10	Sandefjord	H	1-2
06.05	Brann	B	2-1
10.05	Rapid	H	0-1
13.05	Sandefjord	B	0-0
21.05	Vålerengen	H	0-3
27.05	Odd	B	1-1

MÅLSCORERE

Navn	Ant. mål	Navn	Ant. mål
FRITHJOF LAMPE	16	PER FRANTZEN	1
INGE LANDSVIK	13	REIDAR THORMODSEN	1
TORLEIV RISA	4	HÅKON HAMMERSLAND	1
TORST. JOENSEN	3	Selvmål	5
TOROLF NESET	3	Sum mål	47

FOTBALLFORMENN FRA 1947 TIL 1994

STENSTVEDT TORBJØRN	1947-48-49-50- 1951-52	ENGELSEN BJØRN	1973
MIKKELSEN ALF	1953 til 18 / 08	RISA JON	1974
LEGANGER ROLF	1953 fra 18 / 08 og 1954-55-56-57	TRONES STEINAR	1976
ØVRETVEIT JOHAN	1958	ØSTENSTAD JAN	1979
TORGERSEN WILLIAM	1959-60-61-63- 1964-66-67-68	FJELLSTAD KJELL	1980-91
BØDTKER FREDRIK	1962	ELIASSEN PER EGIL	1981-82
TOTLAND KJELL	1965-75-93-94	BJØRGÅS PER	1983-84-86
NOREVIK JAN	1969-70	JETMUNDSEN TOR	1985
BØDTKER JAN	1971-77-78	TOTLAND TERJE	1987
FURNES KJELL	1972	GJESDAL JOHANNES	1988-89-90
		LARSEN AKSEL	1992

KOMITEER/UTVALG NORGES FOTBALLFORBUND

TOTLAND KJELL	Medlem av valgkomiten 1984-85. Formann i Distriktutvalg - Vestlandet for dommere 1980 -85 og 1988
JOHANNESSEN TROND	Medlem i Distriktutvalg - Vestlandet for dommere 1993-94

MEDLEMMER I FOTBALLKRETSENS STYRE

Navn		Antall år	Navn		Antall år
JENSEN T.	Styrem.	1 - 1926 (Pallas)	MIKKELSEN HÅKON	Styrem.	4 - 1962 -65
KARLSEN INGOLF	Oppmann	5 - 1946-50		Nestform.	1 - 1966
BØDTKER FREDRIK	Styrem.	3 - 1953 -55	RISA JON	Styrem.	1 - 1975
	Nestform.	1 - 1956	TOTLAND KJELL	Styrem.	3 - 1979-82
				Nestform.	2 - 1983-84

KOMITEMEDLEMMER FOTBALLKRETSEN

Navn	Utvalg	Navn	Utvalg	Navn	Utvalg
BØDTKER FREDRIK	Juniork	HESDAL KATE	Juniork	NATTLAND OTTO	Utd.k.
BØDTKER JAN	Dommerk.	JOHANNESSEN TROND	Dommerk.	PETTERSEN PETER J.	
FRANTZEN PER	UK. Senior	LARSEN AKSEL	Juniork.	RISA JON	Utd.k.
GJERTSEN JOHAN	Dommerk	MIKKELSEN HÅKON	Ferdighetsm.	TOTLAND KJELL	Dommerk.
		MIKKELSEN OLAV	UK. Senior		

LANDSKAMPER

<i>Navn</i>		<i>Navn</i>	
NOREVIK JAN	1 U-KAMP 1956	STENSVÅG PER	1 J-KAMP 1963
BREISTEIN TERJE	1 J-KAMP 1960	ROLLAND TERJE	1 U-KAMP 1975
RISA JON	2 J-KAMP 1961	HETLØEN CHRISTIAN	2 J-KAMP 1980

FRANTZEN PER 1 A-landskamp og 1 B-landskamp i 1946 for Pallas.
LANDSVIK INGE 1 Ikke Approbert A-landskamp 1952.

SPILLERMERKE I GULL

De fire med flest kamper

AUDUN FOSSE	529	TERJE JOENSEN	437
PER GUNNAR FRANTZEN	486	SVEIN SCHJELDRUP	421

Over 200 kamper

<i>Navn</i>	<i>Tildelt</i>	<i>Navn</i>	<i>Tildelt</i>	<i>Navn</i>	<i>Tildelt</i>
ROLF ANDERSEN	1979	JAN EGIL JAMT	1978	TERJE RISA	1993
TERJE BREISTEIN	1966	TORSTEIN JOENSEN	1956	ATLE SIMONSEN	1977
GUNNAR BØE	1979	JAN JØRGENSEN	1967	KJELL STEFFENSEN	1970
OLE CLAUSEN	1994	RAGNAR DELANGE	1963	TERJE STENSTVEDT	1958
ATLE ELIASSEN	1970	BJØRN MADSEN	1970	PER STEINSVIK	1962
BJØRN FRANTZEN	1980	ERIK MIKKELSEN	1984	PER STENSVÅG	1970
PER FRANTZEN	1956	TØRE MONSEN	1973	GEIR SVENDSEN	1988
ROLF HAGEN	1971	THOROLF MONSEN	1956	SIGMUND TEINAAS	1970
INGVALD HUSEKLEPP	1974	JAN NOREVIK	1960	KJELL TOTLAND	1964
ERLING JACOBSEN	1964	OLAV NOREVIK	1966	THOMAS TOTLAND	1957
PER F. JACOBSEN	1995	REIDAR RASMUSSEN	1959	JAN ØSTENSTAD	1979

KRETSLAGSKAMPER FOR SENIOR

<i>Navn</i>	<i>Antall k.-periode</i>	<i>Navn</i>	<i>Antall k.-periode</i>
ATLE ELIASSEN	3 1968	JAN NOREVIK	15 1956-65
PER FRANTZEN	20 1947-56	OLAV NOREVIK	5 1960-65
JAN GUNDERSEN	8 1960-65	REIDAR PETERSEN	1 1956
ARNE HAMMERSLAND	2 1965	REIDAR RASMUSSEN	7 1950-58
INGVALD HUSEKLEPP	2 1968	JON RISA	2 1962-63
TORSTEIN JOENSEN	4 1950-53	TORLEIF RISA	7 1953-57
TERJE JOENSEN	2 1963-65	OLE SAGSTAD	4 1951-55
INGE LANDSVIK	6 1949-55	SVEIN SCHJELDERUP	2 1967
FRITJOF LAMPE	5 1954-56	KJELL STEFFENSEN	4 1967-68
BJØRN MADSEN	2 1968-70	KJELL SØRENSEN	4 1967-68
THOROLF MONSEN	4 1952-54	THOMAS TOTLAND	9 1947-55
THOROLF NESET	1 1955		